

ANUL X. — No. 4

APRILIE 1929

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VĂNĂTORILOR DIN ROMANIA
Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI, A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂȚIANU, Dr. I. BEJAN, AL. G. BUZDUGAN, Principele JEAN CALIMACHI, GRIGORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GÂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori :

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

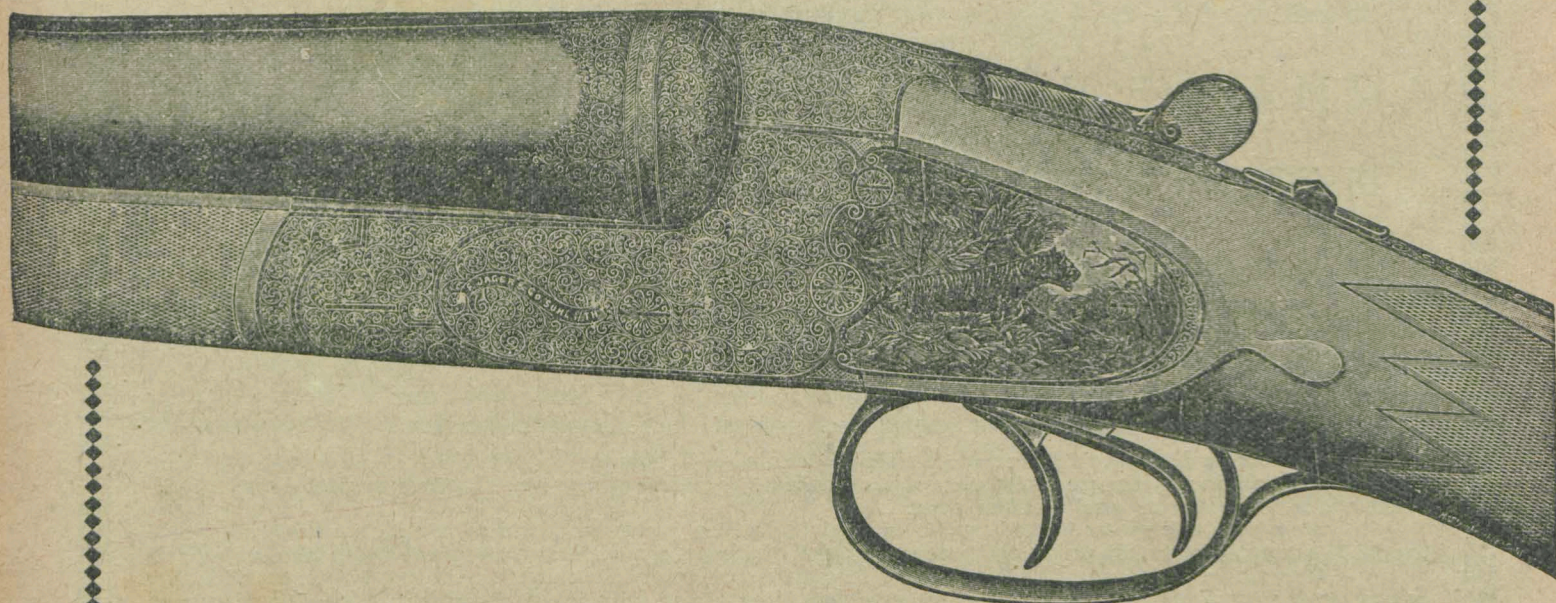
Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de birou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E
F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicatul „excepțional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

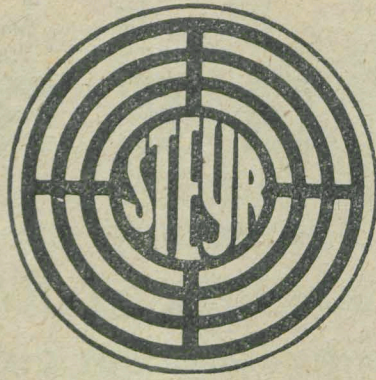
S P E C I A L I T Ă Ţ I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă. înainte de a vizita expoziția Uniunei

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5 — 8,2 — 9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VÂNĂTOARE HAMMERLESS
cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEYR“ CU ȚEAVĂ BASCULANTĂ
cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECISIE
ATÂT CA TIR, CÂT ȘI EXECUȚIE

Steyr-Werke A. G.

Wien I., Teinfaltstrasse 7.

Reprezentată prin «Uniunea Generală a Vânătorilor din
România»,—Catalog ilustrat contra marca postală necesară

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer“, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotatoare pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive simetric în dosul capului mobil.

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă îi dă armei și un aspect elegant.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude ori-ce strângere al cartușelor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este foarte manabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate asigura în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție «Mannlicher-Schönauer», se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7×62—7×64 și 8×60 mm. Toate calibrele se disting prin calități ballistice remarcabile.

Nouile arme hammerless „Steyr“ în calibrele, 12 și 16, posedă avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite, styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără fum.

2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praf nici murdărie în interiorul ei.

3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.

4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.

5. Armelă se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte, arma cal. 12 într'una cal. 16.

6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.

7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL «STEYR»

este singurul pistol ca țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. **Siguranță absolută.** Prin bascularea țevei ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci *cocoșul* armei.

2. **Maniabilitatea.** Prin bascularea țevei putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:

a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;

b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradație;

c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.

3. **Curățirea ușoară.** Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.

4. **Toate piesele sunt interșanjabile.** Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.

Pistolul «Steyr» mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precisia tirului—Rezistența incomparabilă—execuția fină.

NU CUMPĂRAȚI NICI O ARMĂ ÎNAINTE DE A VIZITA EXPOZIȚIA UNIUNEI

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

A N U N Ţ

Caut pentru prăsilă: o pereche câini de arret germani, cari să aibă cel puțin 2 ascendenți verlorene apporteuri, să nu fie consanguini.

Să fie complet dresați: 1) Cu exercițiuni de arret și apport, a p r o a p e ca un câine bun englez sau francez, la prepelițe, potârniche, sitari, epuri și la mlaștini. 2) În plus să fie rănit-aducători la epuri: a) să discearnă gravitatea ranei. b) să plece numai când știe că epurile tot va muri, oricât de ușoară ar fi rana. c) Să fie mărinimos și să-i scurteze agonia alergându-l mai multe mii de metri, gâtuindu-l și aducându-l.

La garanții prin scrisoare, mă transport la probele, ale căror împrejurări mi se vor fixa.

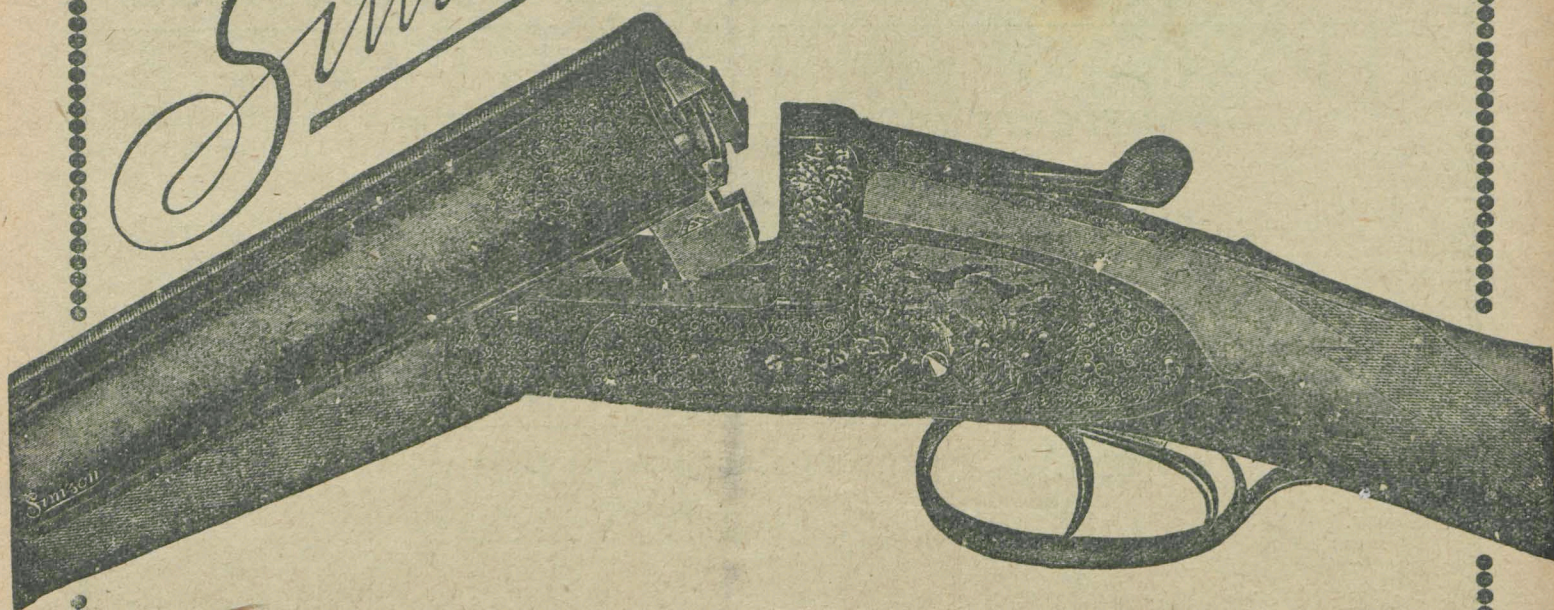
Plătesc prețul cerut.

Locot. Colonel ST. ILIE-IOTTA
Str. Al. Lahovari 28. Giurgiu

Loc rezervat pentru anunț

Loc rezervat pentru anunț

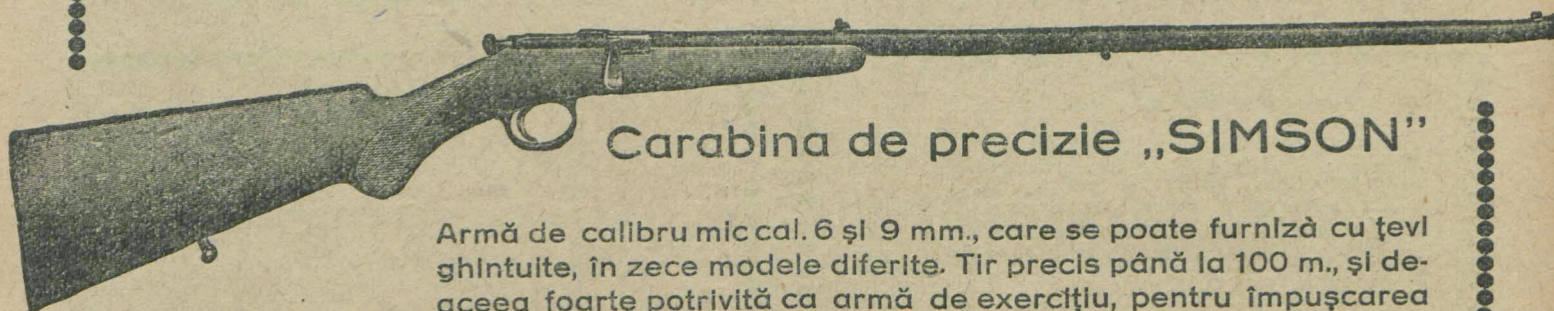
Simson

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUĂ ȚEVI, SISTEM BOCK,

Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibrul mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări acvatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

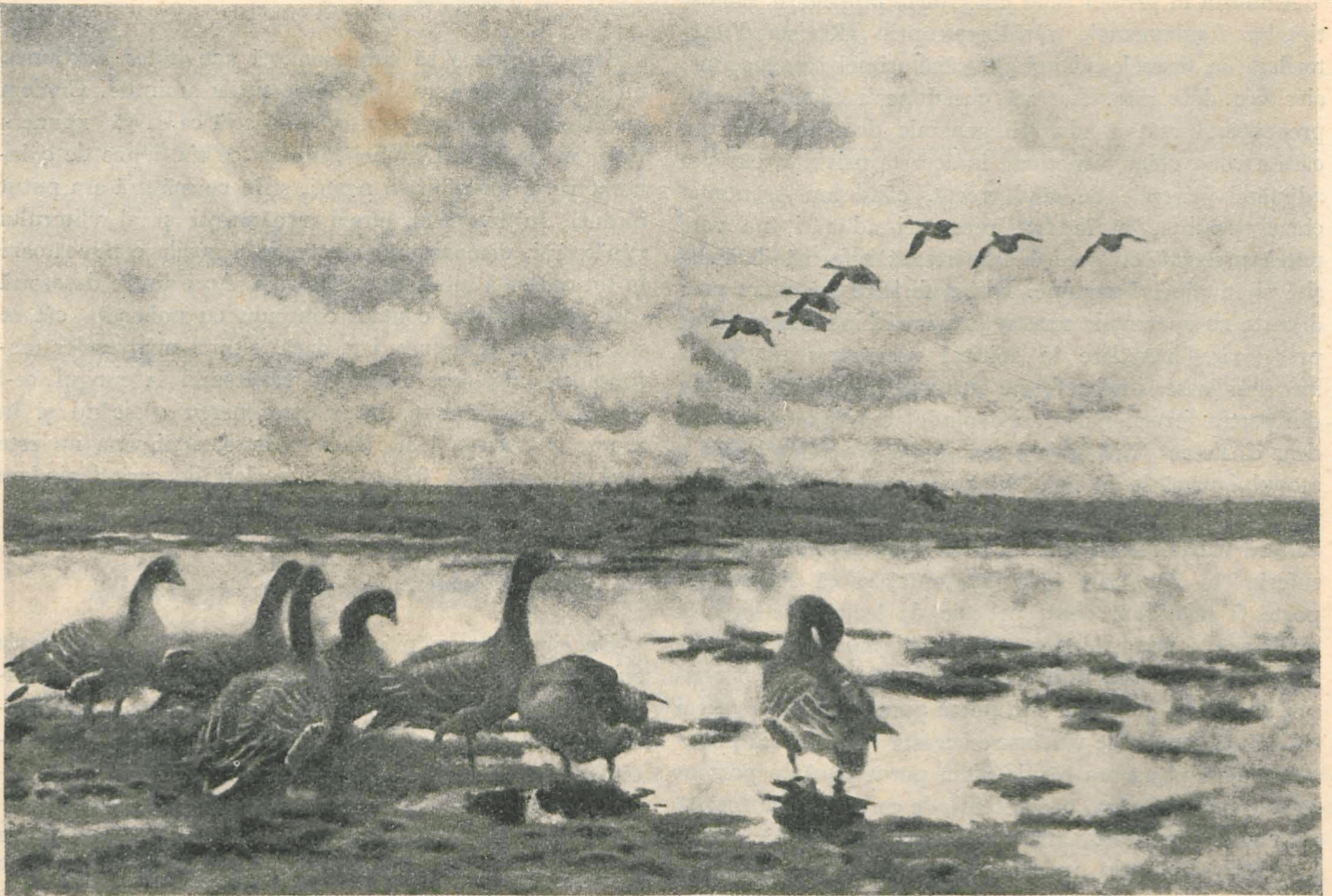
CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

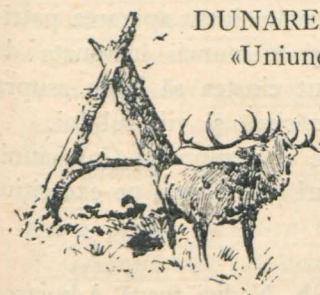
Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ADUNAREA GENERALĂ

DUNAREA GENERALĂ ordinară a «Uniunei», care a fost fixată pentru ziua de 15 Martie n'a putut avea loc în acea zi, din cauza neîntrunirii numărului statutar de membri și a fost amânată, conf. statutelor, pentru ziua de 22 Martie cor.

Biroul se formează cu d-nii:

Gh. Nedici, Președinte de onoare; N. Racotta și V. V. Ștefan, Vicepreședinți; C. G. Alexianu, Secretar g-ral și membrii din Consiliul de Administrație G. G. Plagino, Dr. I. Philipowicz, Prof. Dr. Botezat, Prof. Dr. Udrischi, Dr. V. Negrilă, Prof. Dr. E. Juvara, N. Săulescu, Dr. O. Stoichiță și Prof. Dr. I. Bejan.

Notăm dintre membrii prezenți pe d-nii: G. I. Dunka, Ötvös Balazs, C. A. V. Popescu, Alphons Mohr, Ing. E. Podoabă, Dr. I. Stoichiță, Dr. Ionel Pop, Dr. Simion Nemeș, Lt.-Col. Gh. Lerescu, Colonel A. R. Spiess, V. Racottă, N. N. Racottă, Dinu Izvoranu, G. Lehrer și Dr. L. Oanea.

D-l Președinte de onoare Gh. Nedici declară ședința deschisă la ora 6 și jum. p. m., salută asistența scuzând pe d-l Președinte Antoniu Mocsonyi, care găsindu-se în

străinătate, nu poate lua parte la adunare; și roagă pe d-l Secretar g-ral C. G. Alexianu să prezinte Adunării darea de seamă pe anul încheiat.

DAREA DE SEAMĂ

a Consiliului de Administrație asupra exercițiului anului 1928, prezentată Adunării generale din 22 Martie 1929, de d-l C. G. Alexianu, Secretar general al U. G. V. R.:

Onorată Adunare,

Incheind gestiunea anului 1928, am pășit în anul al X-lea de existență a «Uniunei» noastre. Anul 1929 este așa dar un an jubilar pentru toți vânătorii și Societățile de vânat, strănse împrejurul stindardului «Uniunei» și se cuvine să comemorăm acest eveniment cu ocaziunea prezentei adunări, rămânând ca la viitoarea Adunare generală, care va examina activitatea anului în curs, să aruncăm o privire retrospectivă asupra întregului drum parcurs în răstimpul acestui deceniu. Să sperăm că vom avea atunci fericirea să ne prezentăm în fața d-voastră cu câteva realizări mai mult — și din cele mai importante pentru interesele vânătoarești — progrese pentru care am luptat și în anul trecut, dar pe care nu am reușit încă să le înfăptuim.

Amintim în primul rând chestiunea propagării cunoștințelor fundamentale vânătorești prin «Revista Vânătorilor» în masele adânci ale vânătoreștii române, mai ales cea dela sate. Această chestiune a făcut obiectul preocupării atât a adunării generale de-acum doi ani, care a votat chiar o moțiune în această privință, cât și a adunării generale de anul trecut, când am pronunțat chiar speranța, că în fața prezentei adunări, ne vom putea prezenta cu această importantă reformă desăvârșită și în plină funcțiune. Din nefericire am mers prea departe cu speranțele noastre, sau mai bine zis, am avut prea mare încredere în spiritul prevăzător și practic întru realizarea unei reforme cu roade pentru mai târziu, din partea forurilor de cari depinde această reformă. Nu doar că ne-am fi isbit de o rea voință sau neînțelegere a scopului urmărit de noi. Nu poate nega într'adevăr nimeni, că ceea ce lipsește masei vânătorești dela noi, este cultura vânătorească și că la baza tuturor relelor de cari suferim în vânătoare este ignoranța, și că aceasta nu poate fi înlăturată decât pe cale de lectură serioasă și temeinică a cunoștințelor vânătorești moderne, pe care noi o propovăduim prin «Revista Vânătorilor». Dar asupra mijlocului prin care am putea pune în mâna fiecărui titular de permis de vânătoare această revistă, iacă punctul vulnerabil asupra căruia n'am putut până în prezent să convingem factorii competenți, de care depinde această pe cât de curajoasă, atât de înțeleaptă reformă.

Dar «Uniunea», urmând programul ei de propășire a organizației vânătorești în România Mare, a mai luat inițiativa și a unei alte măsuri importante din punct de vedere al unei mai bune administrări a terenurilor de vânătoare, vrând să îndeplinească în acelaș timp și o operă de dreptate, și anume: egalizarea în grad și deci și în drepturi a brigadierilor noștri de vânătoare, cu brigadierii silvici. Și în privința acestei măsuri, pe care o prezentăm ca certă la trecuta adunare generală, am fost prea optimiști. De sigur ne închipuiam că nu numai noi vânătorii corecți suntem animați de dorul propășirii organizației vânătorești și de ridicarea situației vânatului din țara românească, la care înființarea unui corp de specialiști ca brigadierii de vânătoare contribuie în mod deosebit, și am contat în primul rând pe opricere a acestei reforme din partea corpului silvic. Din nenorocire tocmai silvicultorii au fost aceia cari s'au opus echivalenței în drepturi și în grad a brigadierilor noștri cu brigadierii lor, uitând dintr'un spirit de castă marele rău ce-l aduceau astfel unei cel puțin tot atât de importante ramuri ale economiei naționale, vânătorești, pe lângă nedreptatea ce o comiteau față de un corp format pe cheltuiala Statului, și care la examenul de absolvire din anul acesta a dat dovada desăvârșitei sale pregătiri nu numai pe tărîmul vânătorești, dar și pe acel al silviculturii. Posteritatea va judecă în mod sever greutățile pe cari le face astăzi vânătorești, silvicultura. Noi însă, conștienți de datoria ce avem astăzi față de soarta unei atât de importante ramuri ale patrimoniului nostru național, ce este vânătorești, vom urmări programul nostru de ridicare și de punere a ei în valoare, cu toate obstacolele obscurantismului, cu orice preț și fără șovăire.

Domnilor,

Este de prisos să subliniem, că activitatea «Uniunii» nu s'a mărginit numai la demersurile amintite. Credem însă că ar fi obositor pentru d-voastră ca să vă expunem viața zi de zi a «Uniunii», munca ce s'a depus de colaboratorii și funcționarii noștri, și în ce măsură am putut înrâuri, în interesul lunei vânătorești și al viitorului vânătorești, dispozițiunile luate de forurile conducătoare în tot ceea ce a interesat vânătorești. Acei dintre d-voastră care păstrează un contact continuu cu noi, știu cât se muncește la «Uniune» iar dacă ritmul progreselor realizate de noi spre ridicarea vânătorești la rangul ce-l ocupă în străinătate, nu merge mereu crescând și în raport cu râvna și eforturile noastre, apoi vina nu este a «Uniunii», ci a factorilor superiori de cari depindem și care au a hotărî în ultimă instanță.

Domnilor,

De sigur este neplăcut pentru noi de a vă aduce la cunoștință într'o dare de seamă, în primul rând chestiunile în cari n'am reușit încă. O facem însă mai întâi pentru motivul că, aceste două chestiuni fiind de o importanță mare pentru viitorul vânătorești, ținem să vă declarăm solemn că ele nu vor fi părăsite niciodată de noi, iar ca urmare, fiindcă înțelegem să folosim împrejurarea de astăzi, pentru a vă ruga pe d-voastră, și prin d-voastră întreaga vânătorești conștientă din țară, să lase la o parte orice neînțelegeri sau rivalități mărunte, să-și strângă cu hotărîre rândurile, astăzi mai mult ca oricând, și să cate cu luare aminte și încredere spre «Uniune», pentru ca la nevoie, la un singur semn, să se poată aduna toată suflarea vânătorească conștientă din țara noastră, spre valorificarea puterii ce reprezentăm întru apărarea patrimoniului nostru vânătorești și a muncii închinată de noi acestuia, de când am avut cinstea să luăm asupra noastră — cred cu succes — mărirea și viitorul lui.

D-l Secretar general, citește apoi raportul Comisiunii cenzorilor și situația de venituri și cheltuieli pe exercițiul anului 1928:

D-l Președinte de onoare Gh. Nedici roagă Adunarea Generală să aprobe bilanțul pe exercițiul anului 1928, dând descărcarea d-lui Secretar General, Comitetului de Direcție, Comisiei Cenzorilor, precum și întregului Consiliu de Administrație, pentru gestiunea lor în cursul anului trecut.

Adunarea generală aprobă cu unanimitate și dă descărcarea.

Urmează alegerea a 8 membri Consilieri, în locul celor ieșiți la sorti în ședința Comitetului din 7 Martie cor., conf. art. 25 din statutele U. G. V. R.

Procedând la votare se aleg d-nii: Istrate N. Micescu, Maior Schneider-Snyder Roland, Prof. Dr. E. Botezat, Prof. Dr. G. Udrișchi, Prof. Dr. S. Bejan, Prof. Dr. E. Juvara, General G. Manu și Alexandru G. Buzdugan.

Pe urmă d-l Prof. Dr. E. Botezat dă cetire următoarei moțiuni:

SITUAȚIA DE VENITURI ȘI CHELTUELI

VENITURI

PE ZIUA DE 31 DECEMBRIE 1928

CHELTUELI

NATURA VENITURILOR	Sumele	NATURA CHELTUELILOR	Sumele
Cotizații și abonamente	533.817	Imprimatul revistei și expediția ei .	470.692 50
Subvenția dela Ministerul Agric. și Domeniilor	515.000	Salarii	270.500 —
Comision 10% armament, furnituri, accesorii și operațiuni vamale . .	116.510 60	Cheltueli de Administrație	54.195 35
Anunțuri și publicații	14.569 —	Mărci poștale și timbre fiscale . . .	19.561 75
Donațiuni	1.900 —	Furnituri de cancelarie, materiale și impr.	21.598 —
		Cheltueli avansate, cont arme . . .	78.184 —
		Chiria localului	106.000 —
		Sold debitor în numerar (depus la Bancă).	161.065 —
	1.181.796 60		1.181.796 60

Vice-Președinte, V. STEFAN

Verificat și găsit exact

Secretar general, C. G. Alexianu

Cenzori: { (ss) A. Bodnărescu
(ss) A. Stănescu
(ss) N. Kalergi
(ss) M. Flechtenmacher

MOȚIUNE

Adunarea generală anuală a «Uniunii Generale a Vânătorilor din România», întrunită în ședința ordinară anuală în ziua de 22 Martie 1929, luând cunoștință cu mulțumire de activitatea depusă de Consiliul «Uniunii», aprobă demersurile făcute până acum pînă lângă Ministerul de Domenii și-l invită a stăruî și mai departe pentru realizarea dorințelor adunărilor generale din anul 1927 și 1928, de a înfăptui cât mai curînd luminarea masselor vânătoarești, prin intensificarea propagării cunoștințelor corecte vânătoarești prin «Revista Vânătorilor», de a desăvârși egalizarea în drepturi și în grad a brigadierilor de vânătoare cu brigadierii silvici și a do-bândi, prin stăruințele Consiliului, o colaborare mai efectivă a organelor exterioare silvice cu Direcția Vânătoarei pentru aplicarea «Legii pentru protecția vînatului și reglementarea vânătoarei».

Adunarea generală aprobă această moțiune cu unanimitate.

Luînd cuvîntul d-l Ötvös Balázs, face următoarele propuneri spre a se avea în vedere cu ocazia modificării Legii Vânătoarei.

Intrucât, arendașii terenelor, de teamă că după expirarea termenului de arendare, terenul lor va trece în alte mâini, au obiceiul să împruște cât de mult vînat, exterminîndu-l chiar în ultimul an al arendărei, d-sa propune, ca arendașilor să le fie oprită cu desăvârșire vînatul în ultimul an al perioadei de arendare. In acest caz, deși ei vor împrușcă mult în penultimul an, urmînd după aceia un an de odihnă, vînatul decimat, totuș va avea posibilitatea de a se înmulți.

Fiecare proprietar și arendaș de teren, să fie obligat de a coloniza vînat viu în proporție cu mărimea terenului său.

Pentru acest scop, Statul să organizeze prinderea vînatului viu. Să nu mai prindă și facă comerț cu vînatul viu particularii, ci Statul, care să-l distribuie reflec-tanților contra plată.

Inspectorii de vânătoare să participe din oficiu și neinvitați la bătăi (anual o dată pe fiecare teren) spre a putea calcula din numărul vînatului împrușcat, numărul vînatului viu, ce s'ar putea prinde în anul viitor. Bineîn-țeles, este vorba de terenurile bune, cari să poată suporta prinderea vînatului viu. Aceste terenuri să fie obligate a livra vînat viu, ceace vor face bucuros, obținînd pentru acest vînat de 3 ori atîta, ca pentru cel împrușcat. In schimb să li-se dea alt vînat viu, pentru regenerarea sîngelui.

Statul are fazanerii. Să înființeze și mai multe, să prăsească mulți fazani și să-i vîndă în cost. Priso-sul se poate exporta. Tot astfel Statul ar putea să aibe crescătorii de epuri.

D-l Președinte Dr. Gh. Nedici lămurind propu-nerile d-lui Ötvös B., Adunarea generală le acceptă în principiu.

D-l senator Prof. Dr. E. Botezat, ca și d-l Ötvös B. mai propun, că pentru dezvoltarea propagandei față de Uniune, să se publice în Revista Vânătorilor și Proce-sele verbale ale ședințelor Comitetului.

D-l Prof. Dr. E. Botezat amintește Adunării generale, că a propus și în anul trecut o descentralizare a Admi-nistrației Vânătoarești, înființîndu-se Consilii Regionale de Vânătoare și cere ca adunarea Generală să transmită această propunere celor în drept.

Adunarea generală aprobă cu unanimitate.

D-l Dr. Ieronim Stoichiță (Sibiu) arată în mod amă-nunțit, situația în care se găsesc terenurile noastre de vînat mare. Această situație nefiind mulțumitoare, d-sa propune că Uniunea să intervină pe lângă Consiliul

Permanent al Vânătoarei, pentru aplicarea cât mai severă a legii față de arendașii acestor terenuri, obligându-i mai ales la întreținerea sărătorilor, deoarece vânatul nostru mare, care deși găsește destulă hrană naturală, duce o mare lipsă de sare, care îi este absolut necesară.

Deoarece deocamdată nu avem un număr suficient de paznici formați în școala noastră de brigadieri de vânătoare; iar cei ce vin din străinătate ori sunt elemente rele, ori, deși sunt elemente bune nu se pot adapta mediului dela noi, care este cu totul diferit de mediul cu care ei sunt obișnuiți, d-sa propune să se întrebuințeze și mai departe acei paznici, cari deși nu au școală, au făcut totuși o îndelungată practică în ocrotirea și paza vânatului în Ardeal, sub fosta dominație ungară.

D-sa dezaproabă opreliștea totală a vânătoarei urșilor. Prin aceasta vânătorul corect vizitează mult mai puțin terenurile, neavând interes, dar în schimb braconierii operează în voie, împușcând mult mai mulți urși. Afară de aceasta, este în interesul nostru, să arătăm populației rurale, că le apărăm vitele de urși. Deci să i-se dea voie vânătorului corect să împuște urșii cari se dedau la distrugerea vitelor, chiar și fără un permis prealabil. Tot așa ar trebui să fie permisă vânătoarea urșilor primăvara, când au cea mai frumoasă blană. Deci să nu fie oprit dar să se pună anumite condițiuni posesorilor de terenuri cu urși, ca să nu-i extermină. Așa spre exemplu, să se interzică bătăile la urși toamna, când sunt adunați în părți de păduri în cari se găsesc multe fructe pădurețe.

Deoarece întreținerea unui teren de vânat mare necesită foarte multe cheltueli, oratorul mai propune ca arendașilor de terenuri cu vânat mare să li se admită a-și lua tovarăși din străinătate, cari dispunând de capital să contribuie la întreținerea terenurilor noastre. Prin aceasta contingentul de vânat nu ar suferi deloc, fiindcă nu s'ar împușca decât în limita preliminarilor de împușcare, dar în schimb terenurile vor fi mult mai bine întreținute.

Adunarea generală aprobă cu unanimitate propunerile d-lui Dr. I. Stoichiță, iar d-l Secretar general C. G. Alexianu propune, ca Uniunea să facă o întâmpinare în sensul cuvintelor d-lui Dr. I. Stoichiță la forurile în măsură de a decide.

Adunarea generală aprobă cu unanimitate propunerea d-lui Secretar general.

D-l Dr. Laurențiu Oanea luând cuvântul, cere aju-

torul d-lor Parlamentari Ardeleni, cari sunt membri ai Uniunii, să binevoiască a lua apărarea intereselor vânătorilor în fața demagogiei. D-sa propune, ca să se trimeată o delegație din sânul Adunării Generale, care să intervină direct în acest scop, la cei în drept, arătând, că de fapt interesele vânătorilor nu se lovesc de interesele populației rurale. Această delegațiune să ceară și aplicarea riguroasă a codului silvic în ce privește pășunatul, cum și reglementarea ținerei câinilor de pază și ciobănești. Delegațiunea să roage Autoritățile în drept, să nu ia hotărâri izolate în chestiuni cari privesc și vreun interes de vânătoare, ci să consulte în prealabil și autoritățile și organizațiile noastre vânătoarești. Căci ar fi un adevărat dezastru, că toate îmbunătățirile la cari am ajuns în domeniul vânătoarei, în ultimii zece ani, să se distrugă.

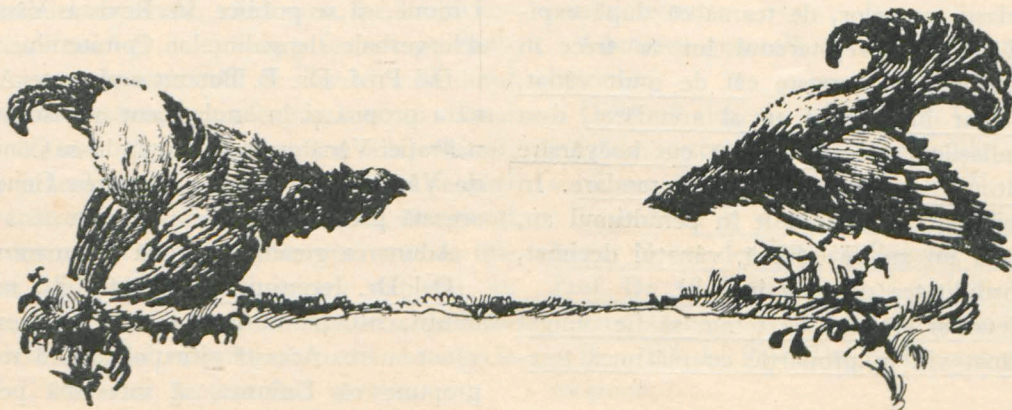
D-l Secretar general C. G. Alexianu, răspunzând d-lui Laurențiu Oanea, arată, că Uniunea a și început o activitate pentru delăturarea acestui rău, iar tocmai un grup de domni Parlamentari ardeleni s'a însărcinat a reglementa și chestiunea câinilor, întocmind un proiect de lege privitor la câini.

D-l deputat Dr. Ionel Pop luând cuvântul, împărtășește în totul vederile d-lui L. Oanea, fiindcă nici d-sa nu vede nici un motiv de ceartă, dintre sate și vânători. Părerea d-sale este, că demagogia este rezultatul necunoașterii de cauză, care va dispărea, dacă cei competenți vor fi lămuriiți. Oratorul își exprimă convingerea, că vânătorii țării pot conta nu numai pe sprijinul parlamentarilor ardeleni, dar fără deosebire, pe sprijinul tuturor parlamentarilor, cari sunt vânători. Pentru lămurirea forurilor competente, propune să se întocmească un memoriu din partea Uniunii.

D-l Laurențiu Oanea mulțumește d-lui Ionel Pop pentru lămuririle și promisiunile ce i-a dat, dar cere cu insistență, să se intervină neîntârziat pentru respectarea Legii și a dispozițiilor ei.

D-l Vicepreședinte Vasile V. Ștefan, răspunzând d-lor Ötvös Balazs și Prof. Dr. E. Botezat arată că Uniunea este împiedicată în activitatea ei numai din cauza lipsei de mijloace materiale. Tot din această cauză nu poate desfășura nici o propagandă mai întinsă în interesul ei, dar roagă pe d-nii membri, să binevoiască a face o propagandă mai întinsă pentru Uniune, în cercul cunoștințelor lor.

Ne mai fiind nimic la ordinea zilei, d-l Președinte de Onoare Gh. Nedici, ridică ședința.

SOARTA VÂNATULUI RĂNIT

de Maior C. Rosetti-Bălănescu

TREBUIE să vă spun. Trebuie... Ascultați. Am fost, neștiut, martorul unei crime înfiorătoare — cândva, departe, într'o vale pustie. Nu știe nimeni. Nimeni decât eu și norii. Eu singur am văzut când l-au ucis tâlharii. Vă spun că am văzut

tot, lămurit. Am văzut cum pânduau, am văzut cum s'au năpustit amândoi — erau doi, ucigașii — cum l-au chinuit și l-au ucis. L-am auzit cum țipă de durere. Eu? eu eram mai departe. Dar nu e vorba de mine. Am să vă spun tot. El, sârmanul, n'avea nici o vină. Știu bine. Eră rănit din ajun, când scăpase din prăpădul din dosul pădurii. Știți d-voastră. Când a intrat în valea ceea blestemată, obosit și bolnav, își căută un loc de liniște și un pic de odihnă. Tâlharii l-au zărit când a cotit încet pe drumul de lângă vii. Atunci l-au văzut, așa cred eu. Dar socotesc că-l pânduau de mult. Erău doi. Cu o zdreanță cenușie aruncată peste umeri, fioresi, negri și puternici, erau înarmați cu căngi groase de fier. El, bietul, venia încet și trist. Iși trăgea durerea ranei după el. Tâlharii stăteau ascunși după crengi. Au mai așteptat, așa cam cât să-ți aprinzi o țigare, de s'au înțeles se vede bine pentru omor, în limba lor mișlească. Și-apoi, amândoi deodată s'au năpustit asupra lui. Când i-a văzut că vin, parc'a înțeles: a tresărit odată tot, ca din fundul măruntaelor. Nu s'a oprit. A încercat să iuțească mersul lui de slăbănog. V'am spus că eră rănit? Eră rănit. Scăpase schilod din bătaia din dosul pădurii. Știți d-voastră. A luat-o tot pe drum, mai iute, cât îl țineau puterile. Când au fost tâlharii peste el, a încercat să se arunce în vii. Atunci l-au izbit întâia oară. Nu știu care, unul din ei, căci nu-i deosebeam. L-a lovit cu canga de fier înspre cap. El s'a oprit și a încercat să se apere. Atunci l-au izbit încăodată amândoi, pe rând. Nenorocitul s'a scuturat, și-a ghemuit spatele și-a pornit iar. A tăiat-o drept către marginea viei, spre gardul de mărăcini. Dar ucigașii nu l-au slăbit și nu i-au dat răgaz. S'au năpustit ca fiarele. Loveau, și tot spre cap. L-au amețit se vede, căci iar s'a oprit, par'că lipsit de

puteri. A mai încercat șovăelnic și par'că cu o nespusă tristeță, să se mai apere. Și atunci l-au mai izbit încă odată unul din tâlharii. Atunci a țipat el întâia oară. A țipat tare; a sărit, și parc'a căpătat deodată o putere nouă. A mai fugit, dar fără să se despartă de ucigași, cari loveau mereu, fără milă. Și deodată, iar a țipat. Ce țipăt, Doamne! Il auz și acum. Eră toată desnădejdea, toată groaza, toată durerea și chinul lui în țipătul acela. Și atunci am înțeles. Am înțeles grozava mișelie, am înțeles chinul înfiorător ce ajungea până la mine. Cu ciccul cângilor de fier, ucigașii îi spărsese ochii. Ochii amândoi, pe rând. Cu ochii spărți, Doamne, cu ochii fără lumină, Doamne, cu ochii scurși, cu ochi de sânge — a vrut să mai fugă, să fugă în beznă. A căzut, s'a târât, s'a ridicat iar, s'a lovit de un arac, s'a învărtit în jur ca înnebunit, a căzut iar, s'a sbătut. Tâlharii erau pe el acum, pe trupul și pe capul lui. Și au lovit ucigașii, au lovit neîncetat, cu sete, repede, grăbiți, au lovit ca îmbătați de sânge; au lovit, au lovit cu tot trupul... Scormonea acum unul și 'n rana veche, trăgea de carnea vie... În curând n'a mai mișcat decât puțin. Țipă încă, întâiu tare, groaznic, apoi din ce în ce mai stins. La urmă, ca un gâlgăit de sânge în gât. Il omorise.

Eu acum v'am spus și știți. Judecați d-voastră . . .

Intr'o vale pustie, undeva, departe, a rămas un iepure ciopârțit de ciori.

Omule cu pușcă, omule cu pușcă — de nu-ți mișcă sufletul un chin de vânat, de nu pricepi durerea vânatului rănit, de nu-ți vine pe buze, omule cu pușcă, decât înjurătura când îl pierzi schilod, dacă nu ți-e milă când îl vezi zbatând, de te calicești la un foc de pușcă, omule cu pușcă, când l-azi țipând, de te lăcomești să tragi prea departe, când numai rănești, de nu te-oste-stenești să-l găsești rănit, de îți merge gândul doar la tolba plină, orișicum ar fi și nu vezi mai departe — omule cu pușcă, nu iești *vânător*. Omule cu pușcă abia dacă iești om.

Camarazi, să potclim aspra drojdie a patimei străbune, prin delicateta unei reale civilizații.

ZECE ZILE CU MAJESTATEA SA FERDINAND I IN DELTA DUNĂRII

de colonel A. R. Spiess, Directorul Vânătorilor Regale

(URMARE)

TULCEA, un orașel murdar, lipsit de aspect, are circa 20.000 de locuitori din care 4.000 turci și Bulgari, iar restul Români, care se ocupă cu meserii diferite: industrie casincă, dar în special cu comerțul de grâne și export.

Orașul este situat în cazanul format de versantul muntos al Mahmudiei, pe brațul de sud al gurilor Dunării. Masivul Mahmudiei se ridică foarte impunător față de șesul Dunării și al dunelor de pe malul Mării, deși înălțimea lui este minimă. Orașul este reședința Prefecturii și a celei de a patra administrații a pescăriilor statului.

În partea de răsărit a orașului, Dunărea spală o stâncă proeminentă din versantul muntelui, pe care se înalță un monument comemorativ al anexării Dobrogei și eliberării ei de sub jugul turcesc. Acest monument, împreună cu acela ridicat în me-

memoria lui Mircea cel Bătrân, din centrul orașului, au fost dărâmate și scufundate în Dunăre, în timpul războiului. Procedeul este la fel cu acela al distrugerii Statuei Maria Teresia din Presburg, care era o capodoperă al sculptorului Fadruss.

Trecând pe lângă Mahmudia făcurăm un ocol mare și interesant care ne readuse tot spre Mahmudia, adică în direcția vest până la pescăria Uzlina, unde se împreună mai multe canale din diferite direcții, legând apele bălților Ifacova și Uzlina cu brațul Sf. Gheorghe.

După ce trecurăm de gura canalului Regele Carol ajunserăm la gura canalului Principele Ferdinand, unde așteptau o mulțime de șalupe cu motor și bărci, în scopul de a face cu ele o excursie dealungul acestui canal, spre balta Dranova. După oarecari manevre reușirăm să ne imbarcăm pe șalupele pescăriilor «Chilia» și «Oltina» pentru a ajunge prin canal până la lacul Razelm.

Ambele canale, atât canalul Regele Carol, cât și canalul Principele Ferdinand, au fost construite în scopul de a desșără bazinul Razelm pentru mărirea producției de pește. Acesta este meritul nediscutat al fostului Director General al Pescăriilor Statului Dr. Antipa și a d-lui ing. hidraulic, fostul inspector general, Ioan Vidrașcu, care este totodată și profesor la Politehnica din București.

Excursia spre lacul Dranova n'a avut alt rezultat interesant decât că Majestatea Sa a ucis un Șoim călător foarte frumos colorat, care a fost dat din pricina aceasta preparatorului spre împăiere.

Foarte grea a fost înapoerea spre iahtul regal, deoarece

era întuneric iar canalul era întrerupt de un gard pescăresc, iar aproape de gura canalului epava unei drage rusești scufundată în timpul războiului se zărea încă ieșită din apă și îngreuiă trecerea.

Sâmbătă, la 9 Oct. Iahtul ne duse în zorii zilei contra cursului Dunării spre canalul Regele Carol. Aci con-

struise activul profesor Vidrașcu în ultimii doi ani de când nu mai fusesem prin aceste locuri o colonie drăguță de case de locuit pentru inginerul șef și lucrători, astfel că vizitatorul străin, străbătând aceste pustiuri de stuf și apă, va găsi aci nu numai un adăpost confortabil, dar și o primire amabilă a aceluia care le-a construit.

În fața acestei insule de case așteptă vasul de războiu «Comandorul Păun» pe care se imbarcă după gustarea de dimineață: Suveranii Greciei, apoi Principele Cristofor cu alțeta Sa regală Principesa Maria a Greciei și amiralul P. Ioanidis, pentru a se duce la Brăila și de acolo înapoi la București.

După afașul rămas bun al ilustrațiilor oaspeții ai majestății Sale, se făcù o recunoaștere în balta Dunavăț cu bărci mici; rezultatul vânătoresc însă nu prezintă nimic important, deoarece făcând abstracție de faptul că vânatul de baltă părăsise locurile de clocire, traficul între satul

M. S. Regele Ferdinand și suita în fața pavilionului construit artistic din stuf

Dunăvăț și brațul Sf. Gheorghe eră foarte activ. După masa de prânz continuărăm călătoria în cursul apei. Numai pe malurile fluviului se întindea o fășie împădurită și plopizolati care din pricină că predomină ținutul servesc de observator vulturilor de mare pentru a putea recunoaște întinsul de papură, după pradă. Tot restul ținutului, mai mult decât curpinzi cu ochiul, este în complex de stuf și papură.

O pădure nesfârșită de 400.000 ha. O mare de stuf pe malul mării. După ce trecurăm de cotiturile întortochiate ale fluviului, și canalul Sf. Gheorghe pornea în linie dreaptă spre mare, se dădu presiune mare cazanelor și continuărăm călătoria într'un tempo mai viu spre gura brațului. Înainte încă de a ajunge, soarele coboară la orizont învelind marea nesfârșită de stuf cu o mantie de foc.

Când primele stele apăreau pe bolta imensă a cerului cu scipiri sfioase, brațul fluviului se deschise larg și o suprafață de apă, pe care ochiul n'o putea cuprinde, ni se înfățișă; eră intrarea brațului Sf. Gheorghe în Marea Neagră.

Duminecă, 10 Oct. plecarăm în zorii zilei cu bărcile în direcția diferitelor brațe și bancuri de nisip ale gurilor Dunării; cât mă privește pe mine, o luai spre Sahalin în largul mării.

Cărduri enorme de găște, rațe, ba chiar și lebede, sburau peste mare, eră însă foarte greu să plasezi o lovitură bună din barca cu

un tangaj mare. În aceste condițiuni rezultatul excursiunii de dimineață cât și a celei de seară n'a fost decât câțiva stărți și câteva rațe. O mică bătae făcută în după amiaza aceleiaș zile, la nordul gurei brațului Sf. Gheorghe în ținutul îmbrăcat cu mărcini, ne dovedî că acolo se țin multe vulpi, însă nici una nu fu ucisă din cauza deșisului prea mare.

Localitatea așezată în imediata apropiere a brațului de sud, Sf. Gheorghe se compune ca și Vâlcovul, localitatea înrudită, din populație de pescari ruși, care în lupta aprigă cu valurile duc o existență cam grea. Pescuirea morunului este și la ei ocupația de seamă.

Luni, 11 Oct. de dimineață la 6¹/₂, Ștefan cel Mare pornî în contra curentului fluviului.

O căldură care înmuia ne cuprinse, când după gustarea de dimineață ne urcarăm pe punte. Un semn că vremea trebuie să se schimbe. Așa a și fost.

După ce trecurăm de Tulcea, începû o ploaie torrențială, din norii negrii ce se adunaseră pe cer,

pe când noi ne continuărăm drumul în fluviul lătit. Eră ora 5,30 când am ajuns la ținta călătoriei, parcurgând canalul Sulina și ancorărăm la stațiunea de pescărie care este așezată la gura canalului și a gârlei Crapina.

Aici, pe ambele laturi al acestui braț lat al Dunării, se văd grupuri mari de lacuri, și anume, la est de comuna Reni întinsul lac Cahul, pe când pe malul stâng al Dunării, la sud de Reni, se întinde grupul lacurilor Crapina și Pisica, având o suprafață totală de 8.566 ha. La această enormă suprafață de bălți se mai adaogă o gârlă mocirloasă și stufoasă cu o suprafață de 1140 ha., care înconjoară lacurile, așa că pe timpul inundațiilor încă mai mărește suprafața inundată, din care cauză, în acest timp suprafața totală a apelor se ridică la 16,284 ha. Pare ciudat, că pe lângă întinderea enormă, apa abia atinge o adâncime de 3 metri, din care nu face excepție nici unul din lacuri, situat dincoace de delta Dunării. Aceasta con-

stitue un mare avantaj pentru prăsila peștilor. Aici natura a dat de bună voie, ce în altă parte abia se poate obține pe cale artificială.

Pentru a face și pe necunoscător să-și dea seama de necesitățile producțiunii de pește, cu alte cuvinte, pentru creșterea sau prăsirea peștelui, în special a speciilor de crap, vreau să citez o parte foarte interesantă din lucrarea d-lui Dr. G. Antipa: «Terenurile innundabile ale Dunării de jos». El spune cuvânt cu cuvânt următoarele:

«Producțiunea de pește a unei bălți, nu depinde în nici un caz de adâncimea apei, ci de suprafața ei. Tot așa cum în agricultură materiile hrănitoare din pământ se transpun în cereale, tot așa hrana din fundul apei se transformă în carne de pește. Așadar cu cât este mai mare terenul de creștere al peștelui și cu cât acest teren este mai bun cu atât mai mare va fi și producțiunea.

Peștelui (crapul și celelalte ciprinoide) îi trebuesc, pentru a se putea formă și desvoltă, apă care să nu fie adâncă ci din contra mică. Pentru ca razele soarelui să poată pătrunde ușor astfel încât Infuzoriile, Algele, Crustaceele și toate celelalte microorganisme să se poată desvoltă.

Cu cât numărul de calorii este mai mare cu atât icrele depuse pe aceste plante acoperite cu apă se vor desvoltă mai bine, fără a fi în pericol să fie distruse de alți pești sau diferiți dușmani.

Cu cât căldura este mai mare — bine înțeles fără a trece de limita permisă — cu atât mai bine se hrănesc crapii tineri și celelalte specii de ciprinoide, care populează în deosebi bălțile noastre, deci cresc cu atât mai

Un Somn uriaș din bălțile noastre.

repede. Un crap tânăr de două veri, care are primăvara o greutate de aproximativ 0,5 kgr. ajunge toamna, dacă are hrană bună și căldură suficientă până la 1,5 kgr., deci un spor de greutate de 200%. Și pentru că se pot hrăni pe un Ha 600 de asemenea peștișori, vom avea la sfârșitul anului rendamentul net de 600 kgr. pește, la greutatea brută de 900 kgr.

Pe frig și iarna, peștii încetează de a se hrăni și de a crește și caută locuri mai adânci unde se adună foarte mulți pentru a ernă.

Așadar, când se prind cantități mari de pește la apă adâncă în timpul unei, nu este producția acelor ape adânci, ci a terenurilor inundate cu apă mică, acele locuri unde se prind nu sunt decât rezervoriul unde se adună pentru ernat.

În aceste locuri nu numai că nu câștigă în greutate, dar mai pierd încă din greutatea lor inițială. Producțiunea de pește depinde atât de mult de calitatea solului, încât astăzi se știe precis că producțiunea de pește pe un teren bun este dublă față de rezultatul care se obține pe un teren prost, iar astăzi sunt crescători de pește care îngrășe special pământul înainte de a-l inunda, pentru a mări producțiunea.

Deasemenea este o condițiune esențială, pentru mărirea producțiunei, ca terenul inundabil pe care se prădesc peștii, să fie uscat și expus aerului și gerului în timpul iernei. Prin acest mijloc terenul este curățit de buruieni, de acizi și alte săruri nefolositoare peștelui. Apoi când în primăvară, terenul se inundează din nou, câștigă o nouă putere de producție mărită. (Va urmă).

ALEXANDRU FLORSTEDT

de Colonel August Roland Spiess

LINE de speranță erau încă scisorile lui, pe cari mi le scria pe la sfârșitul lui Decembrie. Bătrânul meu prieten și camarad de vânătoare, se pregătea pentru o expediție de cercetări ornitologice către Africa de Nord. Împărtășeam aceleași păreri pe tărâmul vânătoresc și al or-

nitologiei, dar în special ne unea dragostea pentru natură. Și astfel îmi scria Florstedt, încă la începutul lui Ianuarie, că vrea să călătorească cu soția lui prin Spania în Maroc, pentru a face acolo observații și studii asupra răpitoarelor aripate de acolo, în special să se consacre vulturului...

Soția sa trebuia să se ocupe de partea dermoplastică, pentru care motiv vizită în fiecare zi muzeele de istorie naturală din Berlin, unde asistă, plină de zel, la prepararea și conservarea pieilor de pasări. La sfârșitul anului ne transmiserăm dela familie la familie, spre a ne lua rămas bun, privind plini de speranțe anul nou ce soseă.

«După expoziția noastră de vânătoare pornim, și-ți voi comunica cât mai des despre cele ce voi face. Martha va rămâne mai întâiu pe insulele Azore».

Astfel sună ultima lui scrisoare și parcă având o presimțire îi scrisese: «voi veni eu sau fiica mea Silvia la Berlin, pentru a petrece cu voi săptămâna vânătoarească, vizitând expoziția de vânătoare».

Soarta însă a voit altfel. În loc de răspuns primirăm vestea tristă a morții sale. O gripă grozavă îl culcase la pat, iar o pneumonie răpuse definitiv corpul slăbit de boală. Ca ocrotitor și vânător, Florstedt eră o pildă de

corectitudine. Ca trăgător și proprietar de arme de prima calitate, fabricate în Germania, era neîntrecut în anii lui de tinerețe.

Prea de curând l-a răpit moartea nemiloasă pe bătrânul meu prieten de vânătoare. Mâna care ținea pana de aur cu care știa să descrie cu atâta măiestrie natura, vânatul și pădurea, acuma este rece. Ochiul și brațul care altădată strângeau puternic carabina, trimițând glonțul cu atâta siguranță în punctul dorit, sunt acum înțepenite. Fără veste a răpus moartea un vânător de seamă, care ar fi putut și de aci înainte să contribuie cu mult prin sfaturi și directive, la educația tănărei generație de vânători.

Plin de viață și mișcător descria în: «In den Hohegebirgen Asiens und Siebenbürgens» întâmplările și aventurile lui de călătorie, încât îi vine foarte greu cititorului entuziasmat de natură și vânătoare, să lase cartea din mână. Stilul lui te încălzează și te răpea.

S'a dus! Moartea crudă, a înlățuit pe acest amant al pădurii, ducându-l cu ea în terenurile de vânătoare depe celălalt tărâm, de unde nimeni nu se mai întoarce.

Cu el a dispărut încă unul din vechea gardă a acelora, care în timpuri mai bune vânătoarești cutreera liber, sănătos și vesel codrii Carpaților, încă neumblați pe atunci. El gustă codrii încă neturburați de lucrările silvice, miniere, funiculare și păstorit prin deșisurile de nepătruns, sau prin vârfurile stâncilor înalte, prin colțurile cele mai îndepărtate, splendorile Alpilor noștri transilvăneni.

Mult s'au schimbat astăzi lucrurile.

Odihnește-te în pace, bătrâne prieten...

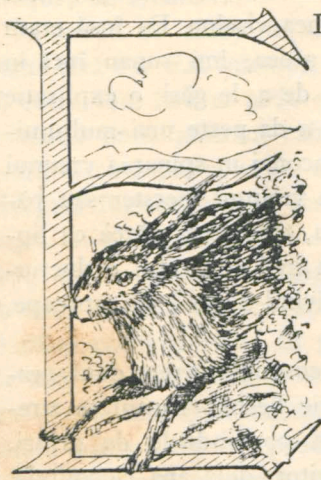
Cu prietenie sinceră vânătoarească, depun o ramură verde de brad pe mormântul tău proaspăt, strigându-ți din inima încă însângerată, un ultim și dureros salut vânătoresc.

V Â N Ă T O R U L

de Georg v. d. Gabelenetz

în românește de L. V. Proca, Sibiu

II

L INCHINĂ cu paharul plin în cinstea tovarășilor săi de vânătoare. Noi imitam gestul lui. Privind la statura extrem de voinică a lui Kiensberg, care alteori obișnuia să întrețină oaspeții cu tot felul de acrobații atletice, îți eră ușor să crezi, că ar putea să se lupte chiar cu necuratul. Sfârșitul mesii decurse în liniște, ba încă se mai făceau și glume, că oglindirea în geam a cauzat clipe de uimire și frică.

Când în noaptea târzie ultimii oaspeți părăsiră curtea castelului, Kiensberg mă luă de braț și amândoi ne urcăm spre camerele noastre. Trăsăturile feții lui trădau planuri sinistre. «Ascultă», începe el liniștit «ceace vorbesc și cred ăștia, sunt fleacuri».

«De ce?» întrebai eu.

«A încercat oare careva din ei, să vadă dacă această reoglin-dire a tabloului este posibilă? Eu te asigur, el stătea afară! Vânatul pe care l'am făcut astăzi, nu-i dă pace!»

Ne-am despărțit în pragul camerei mele. Mai fumai încă o țigare, iar în minte mă ocupam fără încetare cu prietenul meu. Fanteziile sale îmi păreau atât de neînțelese, ca și când ar fi avut intenția vădită să nu poată fi asimilate de creierul meu. Eu cunoșteam pădurea și munții, ziua și noaptea în bătaia soarelui ca și pe ceață, vara ca și iarna. Știam ce înrăurire are asupra omului contactul strâns cu natura, cum naște ea în sufletul vânătorilor, ciobanilor și lucrătorilor de pădure o viață deosebită, iar fapăturile închipuite le transformă în existente, lucruri la cari orășanul de baștină nici nu se gândește.

Imi dam bine seama, că pasiunea de vânătoare a Kiensbergilor copleșește orice alt sentiment, orice gândire liniștită, cum se moștenește și în ultimul nepot ura contra strămoșului, iar eu las și astăzi să rătăcească prin pădure și în munți vorba, că strămoșul îi strică toate plăcerile vânătoarei. Nici unde dușmănia și ura nu poate fi mai mare ca între fiii aceluiaș neam, pătrunși de aceleași pasiuni.

Ziua următoare ne aduse vreme de toamnă, viscol și ploaie. Nu părăsirăm odaia, iar vremea se scurgea în timp ce Kiensberg îmi arată colecția lui de arme vechi. Spre înserat ne-am retras într'un colț al camerei de lucru. Kiensberg povestea despre o expediție de vânătoare în pădurile seculare ostafricane. Apoi convorbirea noastră luă sfârșit, pe când afară viscolul vuiă în prăpastiile munților și prin coroanele arborilor; amândoi ne acordasem plăcerea de a șede în fotoliile comode de piele, ascultând cântecul nopții. Ceasul bătea monoton în colțul odăii; Kiensberg se întinse obosit. Deodată răsună la urechile

noastre acel pocnet puternic al unei împușcături iar prin fereastră zărirăm un fulger de lumină vie și se părea că focul ar fi fost tras la poalele dealului, aproape de castel.

Numai un nebun, un tâlhar, putea să ne sperie. În camera domnea o liniște atât de mare încât auzeam bătăile inimii.

«Eu nu m-aș fi mirat» zisei în sfârșit, «dacă glonteale ar fi străpuns geamul».

Dar acum Kiensberg sări atât de repede din fotoliu încât acesta se răsturnă și urlă cu o voce, care nu semănă cu aceea a unui om. «Acesta a fost el! Vrea să-și bată joc de mine!»

Cu aceste cuvinte se repezi la dulapul armelor, smulse o carabină, o încercă și fugi pe ușe afară. Câinele său de vânătoare, care dormia pe o blană de urs, și se speriasse la bubuitul armei, se repezi pe urma stăpânului său. Nici servitorilor nu le scăpă sgomotul împușcătorei, și speriați se grămdiră la poarta castelului. Buiăciți în întuneric răscolit de furtună, servitoarele, în spatele lor, lipite de perete, înlemniră când ne văzură fugind pe lângă ele. Și cei doi foersteri ne urmară, deși se părea, că nu se prea grăbesc. Ei murmurau, că pe întunecime tot nu putem găsi nimic, nu putem prinde făptașul, că numai întâmplător am da peste el. Kiensberg nu se sinchisi de vorbele acestora. El strigă în întuneric vânătorului străin să ni se prezinte, să i se arate, amenințând că-l va prinde și-l va sugrumă cu proprii săi pumni.

Intre timp câinii scrutaseră împrejurimile, dar totul rămase zadarnic. Abia după o oră isbutisem să conving pe baron de a renunța la o investigație nocturnă. Vânătorul dispăruse ca și până acum, protejat de întuneric. Acela care cunoaște o pădure în munte își poate ușor da seama cât de bine își găsește aici ascunzătoare, un braconier.

Deși Kiensberg se împotrivea la început de a recurge la ajutor străin socotind că trebuie să se răfuiescă între patru ochi cu vânătorul, totuș îl înduplecai, să înștiințeze jandarmii despre cele întâmplate și aceștia dându-și toată silința de a fi pe plac baronului, arestară chiar a doua zi pe morar, sub suspiciune de braconier recidivist. Perchiziționându-i casa, funcționarii găsiră printre scânduri, aschii și gunoae o a doua carabină, iar morarul, deși tăgăduia cu îndărătnicie, fu menținut sub pază. Totuș trei zile mai târziu, un cioban înștiință, că în munți se auzeau din nou împușcături. Paznicii au scotocit totul, dar nici o urmă nu trădă existența braconierului. Acest mister începui să mă preocupe și pe mine tot atât de mult ca și pe Kiensberg, dar despre vânătorul fantomă de care tot îndrugă el, nu puteam să mă gândesc mai serios și fiind invitat la o vânătoare în Bavaria îmi anunțai plecarea. Despre un lucru ca acesta Kiensberg nu voia să audă. Cu insistență și cuvinte bune mi-a vorbit atât de mult până cedai, promițându-i că îi voi da întreg concursul meu pentru prinderea nelegiuitului,

Astfel începui pentru noi o viață tot atât de aventuroasă cât și de sbuciumată, o goană, o căutare sălbatică după pușcașul necunoscut. Primele trei zile au fost clare și senine. Urcam cu vânătorii și câinii, străbătând terenul în lung și în lat, cercetarăm cu ochianul toate locurile pleșuve și văile până în vârful stâncilor, căutând după urme pe zăpadă. Numai o singură dată am auzit un foc, care putea fi dela vecin, deoarece ecoul poartă sunetul din mal în munte și astfel e greu să precizăm direcția de unde a plecat prima bubuitură. În ziua patra vremea era mai puțin plăcută. Nori grei anunțau zăpadă proaspătă. Cu toate acestea ieșiram cu armele. Prietenul meu urși adevărate planuri de bătălie pentru această razie și de astă dată n' o împărțiram. Foersterii și câinii trebuiau să umble pe muchea dreaptă și stângă a muntelui iar noi urmam valea până la obârșie. Întâlnirea o fixasem seara la casa de adăpost din așa numita poiană «Plaiul Caprelor» unde să petrecem noaptea, iar a doua zi vom cutreera încă odată aceeași regiune.

Abia ne-am despărțit și o ploaie torențială cu furtună începui. Cerul mugea iar nori grei se isbeau de toate stâncile, când un vânt mai puternic îi destrămă, ni se înfățișă vârful muntelui îmbrăcat în zăpadă. Din când în când câte o zdreanță cețoasă măturată de vânt, ne încolăcea, era apoi spintecată de falcii brazi ca un stindard cenușiu și putred, biciuindu-ne obrazii și umezindu-ne îmbrăcămintea. În deal și în vale trosneau, văjiau și gemeau crăcile molifților seculari; ciori speriate băteau din aripi strigând și căutându-și adăpost în văgăuni și scorburii.

«Nici un câine să nu-l scoți din casă», mormăi prietenul meu.

«Această vreme împiedecă pe vânătorul fantomă de a braconă», adăugai eu, îmfundându-mi mai bine căciula pe urechi, căci fulgi mari de zăpadă ne brăzdau fața de după un dinte de stâncă pentru a se prăvăli apoi în prăpastia adâncă dela picioarele noastre, în care urlă torentul de apă. Începui să amurgească. Tot mai deși se rostogoleau nourii mânați de vânt și ca prin farmec, răsunară deodată două împușcături. Două focuri erau. Am căutat în stânga noastră dincolo de prăpastie. Numai un ecou slab le urmă, căci viscolul înăbușise sunetul.

Instinctiv am smuls amândoi armele de pe umăr și încercam să pătrundem asfințitul cu privirea. Nu puteam distinge nimic iar valea era imposibil de trecut în acest loc. Kiensberg dădu din umeri continuându-și drumul.

«Astăzi vânează acolo în muche», observă el necăjit. «Pentru moment aici nu poate fi nimic de întreprins. Măine va trebui să coborâm pe partea cealaltă».

Eu eram convins, că aveam de lucru cu un flăcău, care nu venise pentru vânat ci cu gândul de a necăji pe Kiensberg până la disperare. La urma urmei, vreun cioban sau foerster concediat își exercită nelegiuirile. Împărtașii baronului părerea mea, dar el susținu, că nu poate suspecta pe nici un păzitor sau foerster fost în serviciul său.

Kiensberg tăcu. O jumătate de oră mai târziu pășeam pragul adăpostului de vânătoare. Vânătorii noștrii erau acolo așezaseră proviziile, iar focul ardea. Ei mestecau la o supă. Kiensberg întrebă imediat, dacă au văzut sau auzit ceva. Toți dădură negativ din cap. Cu nimeni nu

se întâlniseră, iar viscolul nu le aduse sgomotul împușcăturilor. Ne desbrăcaram cojoacele, atârând hainele la foc și începurăm să mâncăm cu poftă grozavă. După aceea ne-am întins pe paturi ca să dormim. Toți erau obosiți, astfel că foersterii și vânătorii începură imediat să sforăe. Chiar prietenul meu zăcea atât de liniștit încât eram convins că trecuse în lumea viselor. Eu însă eram treaz, împușcăturile din ziua aceea, îmi sunau încă în urechi. Cu toate străduințele de a le găsi o explicație naturală n'a fost cu puțință de a da peste una mulțumitoare. Să arunc acuzarea de braconaj în spinarea vreunui flăcău de țaran curajos, asupra vreunui foerster sau păzitor al lui Kiensberg, era greu, totdeauna părea că lipsește când ici, când dincolo, un inel din lanțul deducțiilor, iar întreaga logică, privind-o mai de aproape, se dovedea ca inadmisibilă!...

Stătu așa svârcolindu-mă încontinuu vreo două ceasuri bune. În casă era întuneric besnă. Vântul se strecură prin șindrila acoperișului pocnindu-le de grinzi. Aerul cald dela cuptorul dogoritor, dela apa clocotindă, dela oamenii asudați și fumul dela pipe, zăceau sub acoperișul scund, împiedicând gândirea. Încercai să adorm. Deodată câinii de afară deveniră neliniștiți. Nu-i luasem înăuntru din cauza spațiului restrâns, ci îi așezasem într'o tindă care servea adăpostirii lemnelor. Întăiu un mârăit îmfundat, căruia îi urmă altul și în fine toți începură să urle speriați, ba dădură chiar strigăte de frică pe cari nu le mai auzisem încă la nici un animal. O groază mă pătrunsese până în măduva oaselor. Sărli din pat și prin întunericul adânc al încăperii căutai clanța ușii în timp ce dreapta o pusesem, fără să vreau, pe pumnalul de vânătoare. Vânătorii se treziră, injurau întrebându-se unul pe celălalt ce se întâmplă afară. Unul se rostogoli din pat, ațâță focul și aprinse felinarul. Urletul câinilor noștri continuă cu furie. Imi îndreptai ochii spre prietenul meu. Se ridicase pe jumătate cu privirea înmărmurită asupra scândurilor ușii. Deodată aruncă pătura după el, sări din pat și deschise ușa. În acelaș moment câinele său se refugia cu părul sbârilit printre picioarele noastre. El însă, poruncitor, cu fața plină de ură, luă copoiul de ceafă și-l aruncă în întuneric, asmuțindu-l: «Prinde-l! Prinde-l!»

Ceilalți câini, cari erau lipiți de peretele colibei se luară după copoi către prăpastie.

Clănțanind de frig stăteam toți în viscolul rece, care ne suflă cu furie prin păr și fulgi singuratici de zăpadă se vedeau căzând prin lumina slabă a felinarului.

«Prinde-l!» Urlă Kiensberg încă odată agitând brațul.

Câinii păreau că prind curaj și dispărură curând în întuneric. Minutele treceau, lătratul câinilor se pierdea din ce în ce dispărând în sfârșit în noapte și sgomot. Fulgii erau deși, de nu puteai vedea la doi pași. Noi intrarăm unul după altul în casă, încălțarăm cismele, cu armele încărcate și lulele aprinse așteptam. Acea noapte nu o voiu uită niciodată. Nu mai aveam sfârșit. Ce agitase așa câinii noștrii? pentru ca să urle atât de înspăimântător, încât a trebuit să fie aruncați aproape cu sila afară? Ușa casei era deschisă și toți priveam afară așteptând să apară în prag un străin; ceva îngrozitor. Nimic nu

urmă. Câțiva fulgi se așternură înaintea noastră pe scânduri pentru a se schimba în picături de apă.

Unul din vânători zise: «Javrele astea nemernice! Eu numai o singură dată am auzit un câine răcnind astfel, când o ursoaică bătrână înfuriată îi sfâșia burta cu o lovitură de ghiare».

Se crăpă de ziuă; ne scularăm din nou. Căinii pieriseră fără a se mai întoarce, astfel încât am fost constrânși să cutreerăm fără ei pădurea și văgăuna; la amiază eram la castel unde găsirăm câinii foerster-ului și al vânătorului, cari după spusele servitorilor de mult sosiseră. Noaptea fugiseră direct acasă iar acum se ascundeau în cușcă cu cozile între picioare. Numai copoiul lui Kiensberg lipsiă. Zadarnic strigarăm și fluerarăm după el. A doua zi abiă aduse vânătorul vestea morții câinelui, al cărui cadavru zăcea în prăpastia din apropierea casei de adăpost. Nu putea să se fi prăbușit, căci făcuse vânătorile cele mai grele de capre negre cu stăpânul său. Se cățara foarte bine și prudent, mai ales că, pe lângă locul acela nici nu erau stânci periculoase. Probabil că vânătorul străin surprinsese pe sârmanul animal și-l asvârlise în prăpastie.

N'ar fi existat o provocare mai grozavă pentru prietenul meu. Făcuse spume la gură de mânie din cauza pierderii celui mai iubit tovarăș al său. Dădui imediat alarma prin împrejurimi. Vecinii se oferiră în mare număr să dea sprijinul lor. Se organizară adevărate vânători pentru prinderea braconierului necunoscut ale cărui împușcături se auziau noaptea când aici când colo. Nimeni însă nu-l zări. Toți renunțară la urmărirea infructuoasă și ziceau, că ar fi mai bine să se lase lucrurile la voia întâmplării ca nemernicul să cadă în mâinile vreunuia. Eu declarai că trebuie în sfârșit să plec fixându-mi ziua de adio pentru dimineața următoare. De astă dată prietenul meu nu mă mai rugă să rămân, dar inutilitatea cercetărilor noastre nu vroia să le accepte. Odată cu apusul soarelui își aruncă arma pe umăr și mă părăsi plecând singur în pădure. Vânătorilor le interzise să-l însoțească. O frică superstițioasă puse stăpânire pe oamenii simpli ai castelului. Judecătoria liberase din nou pe morar; toți credeau, că bătrânul era în legătură cu diavolul, că posedă puteri supranaturale și se va răsbuna.

Ca să aștept întoarcerea prietenului meu, mă așezai cu o carte sub lampă. Dar gândurile mele se pierdeau și neliniștea mă urmăria astfel că eram nevoit să mă plimb prin odaie. Ni se întâmplă astfel câteodată, că presimțim stând în fața unei întâmplări surprinzătoare, înaintea unei nenorociri, care nu o putem alungă în nici un fel. Dacă m'aș fi încumetat aș fi chemat pe Kiensberg înapoi, deoarece mă cuprinsese o frică pentru dânsul și nu vream să tăgăduesc, dar moartea câinelui infiltrase în mine gânduri superstițioase. De ce au fugit ca năucii câinii în acea noapte acasă? Și pentru ce din acea noapte, imediat ce se înserează nu mai pot fi abătuți din drumul cel mare al pădurii?

Deschisesem o fereastră și priviam întunericul. Printre nori, luna își trimitea razele. Zâmbetul ei tremură pe vârful munților. Negri și umbriți se înălțau munții spre cer. Se răcise simțitor. Ascultam afară, apoi m'am

retras plimbându-mă din nou prin încăpere; mă aplecai încă odată pe geam dar nu puteam distinge altceva decât murmurul monoton al pârâului de munte și acela provocat în pădure de vânt. De zece ori alergai dela fereastră la cămin și înapoi, nerăbdător de a auzi pe drumul cu prundiș pașii aceluia care se întoarce. În odaie se răcorise; mă rezema cu spatele de cămin. Deodată răsunară afară două împușcături una după alta. Intr'o clipă sării la fereastră strigând involuntar numele prietenului meu, apoi ascultai în noapte. Dar nici un răspuns. Impușcăturile nu s'au dat mai departe ca cinci sute de metri de castel. Speram că în curând Kiensberg va veni. Dar se scurse un sfert, o jumătate de oră. Servitorul lui Kiensberg bătù la ușe și-mi comunică înspăimântat, că a auzit focurile dar stăpânul său nu s'a întors încă.

Dând din umeri zisei: «Să așteptăm numai o clipă. Dacă baronul nu se va întoarce între timp atunci vom căuta pe afară. Până atunci adună foersterii!»

Câteva minute mai târziu apărù servitorul într'o îmbrăcăminte comică de nedescris. În cap își trăsese o glugă veche dela care atârna o coadă de vulpe pe spate iar în mână agita o sulită din vremea răscoalelor țărănești. «Spitz»-ul galben al vizitiului era cu dânsul. În urma lui se grămădiau vânătorii și ceilalți servitori. Șovăiau îngroziți plini de frică. Eșirăm cu toți afară.

Cercetările și strigătele noastre fură fără izbândă. Luna dispăruse după coama munților. Pădurea era învăluită într'un întuneric adânc. Să căutăm prăpastia unui munte cu laterna era o întreprindere copilărească. Și totuș bieții oameni luminau fiecare copac și fiecare stâncă; cu cât ne adânceam cu căutarea eram cuprinși de teamă. Când într'o parte, când în cealaltă, umbrele amăgeau câte o figură. De o sută de ori crezură că văd pe stăpânul lor, de o sută de ori îi zăpăcise o piatră, un trunchiu, o stâncă. Foersterii susțineau, că la urma urmii Baronul se va fi retras în vreo poiană sau casa de adăpost pentru a aștepta aici dimineața. Intorși în castel așteptarăm zorii zilei.

În dimineața următoare, imediat ce soarele ne îngădui să plecăm fără felinar repetarăm cercetările din ajun. După ceasuri de căutare «Spitz»-ul vizitiului începù să latre pe o potecă între stânci acoperite cu mușchi. Ne îndreptarăm într'acolo; o faptură omenească zăcea întinsă la pământ, era Baronul Kiensberg țeapăn și mort. Un glonte îi găurise pieptul. Arma era la doi pași lângă dânsul cu țeava dreaptă slobozită. Se părea, că în cădere pușca i-a scăpat din mână. Ochii celui mort aveau o expresie de ură și erau îndreptați în crângile unui brad bătrân, care îi întunecă.

Foersterii și servitorii plângând înconjurară pe stăpânul lor. În goană porni o căruță după medic, chemând și justiția. Funcționarul judecătoresc însărcinat cu anchetarea, scoase concluzia, că Baronul Kiensberg s'a întâlnit înopinat cu vânătorul străin. El a luat arma la ochi și a tras, căci glonteile său se isbise la zece metri în peretele unei stânci și fu găsit diformat în iarbă. Numai acum a dat celălalt lovitura mortală și anume dintr'o armă lissă, veche, de un calibru enorm de mare. Medicul extrase glonțul, care pătrunsese printr'insul pe sub o coastă

între spatele și haina celui mort. Mâna dreaptă a baronului eră încleștată cu putere. Numai cu mare osteneală o puturăm deschide și strâns între degete se găsi un nasture mare din metal. Probabil, criminalul se aplecase asupra jertfei sale, acesta voind să-l prindă, îi rupse nasturele dela haină. Alte indicii nu trădă covorul verde de mușchi. Acest nasture oferă un obiect extrem de important pentru prinderea atentatorului și astfel solul dreptății îl luă cu el.

Cadavrul fu dus la castel. Eră un convoi trist și sinistru.

În castel mai cerui odată nasturele pentru a-l examina mai amănunțit. Acest obiect atât de demodat îmi părea cunoscut. Nu purtă el oare pajura Habsburgilor?

Funcționarul îl privi și zise: «Obiectul acesta ne va duce cu siguranță pe urmele criminalului. Acela care poartă așa ceva nu poate rămâne ascuns. Eu pun rămășag, că fabrica care l-a produs nu mai există».

Ușa care ducea în sufrageria alăturată rămase în agitația care domnea la castel deschisă. Privirea mea trecu în revistă toate tablourile cari împodobeau pereții și se opriră asupra chipului vânătorului a cărui pasiune s'a moștenit în familie până la nepotul atât de curând răpit din viață. Nu purtă el oare la haina cea verde nasturi asemănători? Luarăm din perete tabloul aducându-l la

lumină. Cel pictat ne privi cu acel surâs cinic. Colorile fiind prăfuite, le spălai cu un burete, apoi cercetarăm mai de aproape portretul. Nasturii cari erau cusuți la haina tivită cu blană erau exact aceeași cu acela care fu găsit în mâna încleștată a baronului. Eră acelaș deseum a pajurelor. Și ciudat, sus pe pieptul vânătorului lipsiă un nasture. Il uitase oare pictorul sau coloarea eră ștearsă?

O idee îmi veni. Vânătorul purtă o flintă în mână. Plumbul ucigător, care sfârși viața prietenului meu se potrivă în gura țevii. El aveă exact aceeaș dimensiune cu țeava armei pictate.

Funcționarul judecătoresc privi jumătate răsând și zise: «Am putea spune, că cel pictat este criminalul, dacă nu am cunoaște curioasele capricii ale întâmplării».

Eu povesti cece auzisem dela prietenul meu despre acest tablou și cum a fost trimis împotriva voinței sale din Ungaria în Tirol.

«Da, da, acestea sunt adevărate povești vânătoarești», mă întrerupse funcționarul.

După înmormântarea bietului meu prieten am părăsit castelul Trutzberg. Justiția a renunțat la cercetările pentru prinderea pușcașului necunoscut. Acea întâlnire nocturnă între baron și enigmaticul vânător va rămâne în veci un mister.

SFÂRȘIT.

R A P O R T

ASUPRA CONCURSULUI DE CÂINI DE ARET ARANJAT DE R. R. P. C. LA 13 ȘI 14 OCTOMVRIE 1928, PRECUM ȘI ASUPRA CONCURSULUI LA VIZUINĂ LA VULPI ȘI VIEZURI, ARANJAT ÎN CADRUL EXPOZIȚIEI CANICE ȚINUTA LA ACEIAȘI DATĂ LA ARAD

de Heinrich Erhardt, Consilier de Stat

TREBUE să porți în vine sau nițel sânge de țigan, sau să ai anumite predispoziții pentru călătorii, pentru a te aventură în voiajuri atât de complicate prin reviziile de pașaport și vamale — și — aceasta numai de dragul Chinologiei; dar ce nu facem noi pentru iubiții noștri câini, mai ales, când primim o invitație drăguță și mai avem și șanse de a parcurge lungul drum în societatea unor oameni iubiți. Recomandat de d-l docent Dr. Hauck, — am fost rugat de R. R. P. C. de a accepta funcțiunea de arbitru la concursul — examen pentru câini de aret, precum și la concursul la vizuină la vulpi și bursuci.

Scontam, — în afară de plăcerea de a călători împreună dela Viena până la Arad «câinărind» cu Dr. Hauck, — și faptul, că puteam eventual întâlni vreun fost coleg de școală, — ca unul care născut fiind în «Burgenland» a trebuit să-mi fac studiile pe vremuri în Ungaria, și totodată mi se oferă și posibilitatea de a-mi pune în valoare cunoștințele mele lingvistice în mod practic. Dar mă interesau foarte mult și referințele din România nouă,

precum și cadrele în cari urmează a se încadra și ridică o nouă acțiune de chinologie-vânătoarească! Cu atât mai mult mă interesă această nouă mișcare într'un stat succesor al fostei monarhii austro-ungare, cu cât eram în măsură de a face comparație cu mișcarea chinologică din Jugoslavia, mișcare pe care am trăit-o formal, funcționând timp de zece ani ca arbitru în acel stat și remarcând progresul de-adreptul gigantic, ce l-a făcut în acea țară chinotehnia vânătoarească din an în an. Spre cel mai mare regret al meu a trebuit să aflu cu câteva zile înaintea plecării mele din Viena, că Dr. Hauck nu poate întreprinde acea călătorie. O pornii deci singur la drum.

În stațiunea de frontieră Curtici, — între Ungaria și România —, mă așteptă în miez de noapte, — deși plouă torențial —, vicepreședintele Reuniunii, d-l Căpitan Călugaru, împreună cu mult stimata d-sale soție, — pentru a mă saluta și a-mi ușura formalitățile de revizie. De aci plecarăm cu o mașină la Arad și dezbăturăm încă atunci noaptea unele chestiuni privitoare la concursul de a doua zi. Toată noaptea turnă cu găleata și eră frig, ca în Sibiria; a doua zi se transformă ploai a chiar în ninsoare.

În primele ore matinale d-l Căpitan Călugaru mai avu câteva întrevederi pentru obținerea terenului de concurs;

între timp se îndură și cerul și pe încetul se potoli ploaia și întreaga societate fu transportată în mașini pe terenul de concurs.

E locul să mulțumim aci societății de vânatoare «Diana» (dacă nu mă înșel) și în special d-lor Col. Vald, Dr. Hoțărăn și Dr. Borneas, — factorii conducători ai acelei societăți, — pentru modul ospitalier în care ne-au primit ca mosafiri prin revierul societății precum și pentru gentilul rol de gazde ce și l'au asumat, — dovedind până la prisosință —, că vânătorii arădani sunt cavaleri.

Ajunși în teren, am arbitrat mai întâiu exteriorul câinilor prezentați la concurs, în număr de șapte.

Data concursului a fost fixată neapărat prea târziu, pentru această regiune; salvarea ne-a fost fânețele cu iarba și stuful înalt, în care atât epurii, cât și fazanii au «ținut» bine, astfel că acolo au putut fi examinați în grabă, dar radical, câțiva câini. Examinarea s'a făcut în baza prevederilor regulamentului austriac pentru concursul de vânatoare de câmp.

Un câine foarte frumos, posedând calități foarte bune și condus în mod excelent, a fost «Prinz de Bihor», M. R. C. «A» 21. El obținut aproape în toate ramurile nota de prestare 4, «excelent» întrecând pe toți ceilalți concurenți în toate privințele. I se conferi binemeritul Premiul I. Felicit atât pe proprietarul câinelui, cât și pe conducătorul dibaciu, d-l ing. silvic Andrei, în modul cel mai călduros, căci d-l inginer plecând, n'am avut ocazia să-l felicit personal.

Premiul II l-am atribuit câinelui cu păr scurt «Lord».

Premiul III s'a atribuit astfel: III. a) brac g. p. sc. «Bleck Hubertus»; III. b) brac g. p. sc. «Styx Hubertus», M. R. C. «A» 21, cari ambii poartă sânge «Schellenturm»; III. c) «Estella Rex, M. R. C. «A» 42, iar premiul III. d) cățeaua pointeră «Dora» M. R. C. «A» 75.

Sigur este că toți au fost câini cu foarte bune calități, dar conducătorii lor n'au văzut cu certitudine înainte nici un concurs similar, ba n'au avut probabil nici măcar vreun regulament de concurs în mână. Pasiunea nu le-a lipsit, căci cu toată ploaia torențială am lucrat până târziu în noapte, când ajungând la o «cârciumă în drum» am căutat să ne uscăm îmbrăcăminte răzbătută de ploaie... cu ceaiuri și țuici, până ce ne sosiră mașinile cari ne-au transportat înapoi la Arad.

Aci întâlnirăm pe cunoscutul prăsitör de braci germ. cu păr scurt din Budapesta, Dr. Grafi, — binecunoscut și în cercurile chinologice-vânătoarești vieneze —, cu el împreună trebuind să arbitrăm a doua zi câinii de vânatoare expuși. Deși el nu ajunsese atât de plouat dela Budapesta la Arad, cum ne întoarserăm noi dela concurs, — totuși îi conveni și lui să-și «usuce cămașa din spate» în felul susmenționat, într'o frumoasă cafenea din Arad, la orchestra de lăutari, — și Dumnezeu știe, — hainele de pe noi nu voiau să se mai usuce.

Dis de dimineață ne luă mașina și ne duse la baia «Neptun» (Strand) unde s'a aranjat expoziția. Din nenorocire, timpul grozav de nefavorabil părea a se fi conjurat contra tinerei Reuniuni! A plouat și a nins, ca în toiu iernii! Rondourile de arbitraj amenajate cu mult gust, stăteau sub apă, iar expozanții au fost nevoiți

să-și caute adăpost contra frigului și a ploii, împreună cu favoriții lor, în cabinele Strandului, iar pentru prezentarea câinilor nu mai eră la dispoziție decât un mic loc acoperit, care natural eră mult prea neîncăpător pentru a putea arbitra într'un timp scurt un număr rotund de cca. 200 câini. Pe de altă parte trebuia să ne zorim pentru a termina din vreme, căci ne mai așteptă și arbitrarea concursului la vizuină la vulpi și viezuri, cu foarte mulți concurenți. Și aci a trebuit să muncim până târziu noaptea, căci abia am putut termina examinarea lor, deși am întrebunțat o procedură accelerată, reducând din timp și probe.

Numărul mare de foxterrieri se evidenția la prima privire chiar în catalogul apărut într'un format foarte estetic, — erau peste 40 la număr —, dintre cari jumătate concureau și la vizuină. Prestanțele unor câini au fost într'adevăr neobișnuit de bune, dar și condițiunile erau mult prea ușoare, vizuina artificială nefiind scufundată în pământ, ci la suprafață, putând răzbate din toate părțile lumina în vizuină. Nici nu eră măcar posibil să i-se aducă vreo modificare vizuinei găsită în această situație, și numai așa se explică faptul, că la concursul la vulpi s'au putu tda la 6 (șase) câini nota: «excelent», la patru nota: «foarte bine» și la doi nota: «satisfăcător», la trei câini nota: «bine»; la concursul la viezuri: odată nota «excelent», la doi câini nota: «foarte bine» și în fine la alții doi nota: «bine». Fiind răpitoare suficiente la dispoziție, unii câini ne-au prezentat frumosul spectacol, că târau vulpea sugrumată dela «bârlogul» final dealungul țevilor lungi ale vizuinii, până afară în fața intrării în vizuină.

Cu notele calificative de mai sus, câinii s'au clasat în următoarea ordine:

Cu nota «excelent»: 1. cățeaua netedă «Smoothhaired Babby-Peggy» M. R. C. «A» 167; 2. câinele sârmos «Estella Dsin» M. R. C. «C» 228; 3. câinele sârmos «Elite Baby» M. R. C. «C» 203; 4. câinele sârmos «Jak II. Kisbér» M. R. C. «C» 270; 5. cățeaua netedă «Borcsa» M. R. C. «C» 186 și 6. câinele neted (junior) «Pizok Hubertus» M. R. C. «C» 255 ¹⁾.

Cu nota «foarte bine»: 7. câinele sârmos «Pacs Luborec» M. R. C. «C» 259; 8. cățeaua sârmoasă «Girly» M. R. C. «C» 268; 9. cățelele netede «Sara» M. R. C. «C» 190 și 10. Lida «Hubertus» M. R. C. «C» 298.

Cu nota «bine»: sârmoșii 11. «Avanti Luborec» M. R. C. «C» 260, în locul al II-lea, 12. Zsuzsi Kisbér» M. R. C. «C» 267 și 13. bursucarul neted «Bob» L. R. C. «C»?

Cu nota «suficient»: cățelele netede 14. «Elite Marcsa» M. R. C. «C» 269, și 15. «Smoothhaired Desmond» M. R. C. «C» 192.

La vizuina de viezuri obținut premiul: 1. calificându-se «excelent» câinele sârmos «Cuci» L. R. C. «C»?; 2. câinele sârmos «Elite Baby» M. R. C. «C» 203; cu calificarea «foarte bine»: 3. bursucarul neted «Bob» L. R. C. «C»?; iar cu nota «Bine»: 4. câinele neted «Elite Jancsi» M. R. C. «C»? și cățeaua netedă: 5. «Sara» M. R. C. «C» 190.

Fără a intenționa să anticipez asupra raportului de arbitraj al expoziției, al d-lui Dr. Grafi, trebuie să fac încă de

¹⁾ Primul și ultimul dintre acești excelenți sunt perechia de prăsilă a canisei, «Eugeron».

aci constatarea, că foxterrierii nu numai că au dat prestațe foarte bune la vizuină, dar stăteau în locul întâiu și în comparație cu celelalte rase expuse atât numeric cât și ca exterior. Aceasta mulțumită în special excelentului prăsitör de foxterrieri S. Kovach, Directorul expoziției.

După o muncă încordată din partea arbitrilor, abia la o oră târzie din noapte s'a putut face distribuirea premiilor. Funcționarii Reuniunii, expozanți și arbitri am rămas apoi împreună până la o oră matinală într'un larg schimb de idei chinologice; s'au încheiat astfel legături mai trainice, pentru cari n'a fost ocazie în timpul zilei, când toți eram supra-aglomerati cu lucru. Cucoanele drăguțe, — Aradul e doar renumit ca orașul cucoanelor frumoase —, ne înfrumusețară seara, iar de buna dispoziție se îngrijă admirabila orchestră de țigani.

Dar în fine, trebuiă să revenim la realitate, la plecare, care pentru mulți deveni o chestiune foarte complicată. Nici la hotel, nici la cafenea nu se putea afla noul mers al trenurilor și obținând informațiuni cu totul greșite, mulți au scăpat trenurile. Astfel păți și bietul d-l Căpitan Călugăru, care trebuiă să fie a doua zi punctual la Cluj. Intreaga manifestare dela Arad a apăsât pe umerii acestui domn, în calitatea sa de vicepreședinte al Reuniunii.

Sprrijinul ce i s'a dat de către Filiala din Arad a fost prea insuficient, sau Reuniunea a fost prea exigentă față de filiala din Arad, prevăzându-i numai 2 zile pentru ținerea concursului de câini de arrêt, a concursului la vizuină și al expoziției. Intențiunea de a activă în stil mare a fost neapărat foarte lăudabilă, dar funcționarii neinstruiți încă pentru asemenea manifestări, — nepregătiți —, nu s'au putut achită de îndatoririle ce le încumba. Multe au trebuit a fi puse la cale abia de d-l Căpitan Călugăru, care într'adevăr a făcut eforturi supraomenești. Chiar și soția d-sale s'a jertfit pentru reușita manifestărilor, ușurându-ne și făcându-ne funcțiunea de arbitrii mai agreabilă.

Cu totul neintenționat se dă acest raport așa de târziu publicității. Poate se vor putea mângăia d-nii organizatori cu vechiul proverb, că: «Rar o pagubă fără câștig». Chiar atunci, când acest avantaj constă numai din aceea, că în revistele chinologice-vânătoarești nu mai apar acum rapoarte de arbitraj din anul 1928, astfel că cel de față va fi citit cu atât mai mult. Din cauza unei supra-aglomerări neobișnuite nu puteam să mă execut mai curând și cer iertare Reuniunii R. a Prăsitörilor de Câini.

NOTĂ: Raportul de mai sus a fost dat publicității în nr 4/1929 al revistei de specialitate «Österreichisches Waidwerk».

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

KYNOTECHNICE

CONCURS DE PREPELICARI LA BUCUREȘTI

Sub patronajul Uniunii Generale a Vânătorilor din România, se va aranja în toamna anului curent un concurs de prepelicari la București.

Dat fiind că acest concurs va fi primul concurs de acest gen din vechiul Regat, va fi în primul rând un concurs de aptitudini, având scopul suprem de a cunoaște și a selecționa materialul de prăsilă de care dispunem.

Regulamentul detaliat și data precisă a concursului va fi publicată într'un număr viitor al Revistei.

Rugăm pe toți acei colegi vânători, cari doresc a participa cu câinii lor la acest concurs, să binevoiască a trimite adeziunea lor la Uniune, de unde pot obține toate informațiunile necesare.

COMITETUL DE INIȚIATIVĂ

~ ~ ~

CONCURSUL INTERNAȚIONAL DE TRAGERE LA SEMN DIN STOCKHOLM

dela 7—18 August 1929

Incepând dela 7 August 1929 se va ține la Stockholm concursul internațional de trageră la semn.

1. Cu arme cu glonț (a) armă liberă, armă de răsboiu, pistol și carabină de calibru mic, max. 6mm.);

2. Cu arme de vânătoare la talere de argilă.

Inscrierile se fac până la 1 August cel mai târziu. Informații și corespondența la adresa: Secretar general al concursului inter. de tir d-l Căpit. H. Victorin, Oscar-Fredriksborg, Suedia.

DELA REUNIUNEA ROMÂNĂ A PRĂSITORILOR DE CÂINI

Sediul Cluj, Calea Victoriei 27. Etaj II

R. R. P. C. dă lămuriri și sfaturi fără nici o taxă, contra mărcilor de răspuns, la cumpărarea oricărui câine de rassă și cu pedigree. In prezent are notați spre vânzare: prepelicari germani cu păr neted și păr aspru, de ambele sexe și diferite etăți, dela căței, până la câini gata dresați. Câine pointer, precum și cățea și căței mici. Foxterrieri cu păr aspru și neted, de orice etate, sau sex. Cățea dog german importată precum și prenotări la căței. Prenotări la căței de bursucar (basset) cu păr aspru. Căței de Wachtelhund german (câine stărnitor, semănând cu spanielul cocker), cât și o cățea mare. Câini dobermann. Prenotări la căței setter. Mijloceste vânzări de câini. Nu cumpărați nici un câine, decât cu mijlocirea singurei noastre organizațiuni pentru prăsirea câinilor de rassă. Nu cumpărați decât câini a căror pedigree a fost verificat de către R. R. P. C.

~ ~ ~

PENTRU BRIGADIERII DE VÂNĂTOARE

Se atrage în mod sever atențiunea brigadierilor de vânătoare promoțiile 1924, 1925 și 1926 de a comunica neîntârziat Uniunii postul ce-l ocupă actualmente, precum și următoarele date:

A) 1. Dacă este căsătorit. 2. Dacă are copii.

B) 1. Dacă a făcut armata. 2. Contingentul. 3. Cercul de recrutare. 4. Regimentul sau corpul de trupă. 5. Gradul. 6. Scutit sau reformat. 7). Distinețiuni și decorații.

C) Certificate de orice natură în legătură cu vânătoarea și posturile ce a ocupat, a modului cum și-a făcut datoria.

D) Adresa părinților.

Acestea sunt necesare Uniunii pentru a le cunoaște exact adresa și a le putea prin urmare trimite gratuit «Revista Vânătorilor» precum și pentru complectarea cazierelor lor respective.

Cei cari nu vor trimite imediat lămuririle de mai sus, vor fi șterși definitiv din controale.

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale lunii, pentru a putea apare în numărul lunii viitoare ai Revistei. Publicațiile o ciale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

ORDIN CIRCULAR PERMANENT

No. 1346 din 20 Dec. 1928

Dat de comandamentul corpului de jandarmi către brigăzi, regimente, companii teritoriale, secții și posturi de jandarmi rurali din țară

Comandamentul este sesizat de către organele Ministerului de Domenii, Direcțiunea Vânătoarei, că nu toți jandarmii dau concursul legal datorit, în scopul aplicării legii de protecție a vânatului și regulamentării vânătoarei, publicată în «Monitorul Oficial» No. 167 din 27 Octombrie 1921.

Din această cauză, unele categorii de persoane, fără nici un respect al legilor și disprețul drepturilor proprietarilor de terenuri, vânează fără a ține seamă de restricțiunile impuse de lege și pentru a-și procura prin fraudă un câștig destul de important, distrug o bună parte a vânatului, care este un factor atât de important, pentru economia generală a țării.

Pentru a se împiedica această stare de lucruri, ordon următoarele:

1. Cu începere dela primirea prezentului ordin, Secțiile și Posturile de jandarmi vor lua măsuri să verifice pe toți vânătorii din raza comunei și pe toți cei ce posedă sau poartă arme și anume:

a) Dacă au permisele legale, (permisul de vânătoare pe anul în curs) și

b) Permisul de a purta armă.

După această verificare, jandarmii sunt obligați, ca ori de câte ori întâlnesc vreo persoană care poartă armă, să-i ceară legitimațiile de mai sus, luând măsuri legale contra acelor găsiți în neregulă.

2. Dacă întâlnesc un vânător pe un teren de vânătoare, în afară de permisele dela punctul 1, al. a și b, să i se ceară și învoirea proprietarilor terenului unde vânează, conform art. 6 din legea vânatului.

3. În legătură cu autoritățile comunale să se pună în vedere locuitorilor din comune că în conf. cu art. 33 din legea vânatului nu este permis a ieși cu câini liberi la câmp, luând măsuri pentru a da judecării pe toți acei ce contravin acestor dispozițiuni, spre a-și lua pedeapsa prevăzută de art. 81—82 din aceeași lege.

Pentru toți acei pe cari jandarmii îi vor găsi în neregulă să încheie imediat acte de dare în judecată înaintându-le judecătoriei respective și raportând Companiei No. cu care au fost înaintate.

Comaniile centralizează rapoartele dela toate posturile și le comunică lunar Ministerului de Domenii, Direcțiunea Vânătoarei, pentru ca aceasta să poată urmări soluționarea proceselor, cunoscând că jumătate din amenda aplicată delicvenților, se cuvine jandarmilor, care au instrumentat, iar plata acestor sume se face îndată ce sosesce la Minister, recipisele de plata amenzii aplicată.

Șefii erarhici, cu ocazia inspecțiilor, se vor asigura de executarea dispozițiilor ordonate mai sus și vor lua măsuri disciplinare contra acelor jandarmi, cari se vor desinteresa de aplicarea legii pentru protecția vânatului și care în cece privește controlul permiselor de port armă, privește însăși Siguranța publică.

Regimentele și Brigăzile odată cu dările de seamă lunare de rezultatele inspecțiilor făcute la subunități, vor raporta Comandamentului pe Companii numărul proceselor verbale de contravenții la legea vânatului.

Com. Corp. de Jand. General (ss), *Constantinescu*.
Șef de Stat-Major, Colonel (ss), *Crassu*.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Direcțiunea Vânătoarei
No. 21654/929

Dommule Președinte,

Avem onoare a vă face cunoscut că prin D. M. dela jl. No. 888 din 929 și 14795/928 dată pe baza avizului consiliului de vânătoare, s'a dispus ca toate societățile de vânătoare să introducă la finele statutelor, două aliniate în cuprinderea următoare:

«Art... Societatea se dizolvă deasemenea de plin drept, în caz de revocare de către Minister a autorizațiunei de funcționare, revocare dată prin deciziune Ministerială, în urma avizului consiliului permanent de vânătoare».

«Art... Membrii societății sunt obligați ca în primul trimestru al anului în curs, să-și scoată permisul de vânătoare, chitanța pentru port armă de vânătoare, precum și chitanțele pentru plata taxelor de câini». Sub funcțiunea excluderii din Soc.

De executare vă rugăm să bine voiți a ne comunica, spre a se lua notă, la partida societății d-voastră.

Consiliul permanent a decis ca societățile care nu se vor conforma ultimului articol să fie disolvate.

p. Ministru (ss), *Anton Pădureanu*.

p. Director General (ss), *I. Nițeanu*.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Direcțiunea Vânătoarei

PUBLICAȚIUNE

Ministerul fiind informat că *paznicii publici de vânătoare*¹⁾ prevăzuți cu carte de recunoaștere, în marea lor majoritate, vânează fără să posede permisele legale de vânătoare, profitând de situația lor privilegiate de a fi considerați organe de control.

Această situație de a fi paznici publici, nu-i poate scuti însă de obligația art. 36 din lege, că cine voește să vâneze trebuie să aibă un permis de vânătoare.

În consecință, se aduce la cunoștința tuturor paznicilor, că acei ce nu vor poseda permisele legale de vânătoare, la controlul ce se va face de organele prevăzute de art. 48 din lege, vor fi considerați contravenienți și dați judecării, fiind supuși pedepselor prevăzute de art. 78 și 90 din legea vânătoarei.

D-nii Inspectori județeni de vânătoare și organele de control în genere, vor semnală Ministerului toate cazurile constatate, înaintând copii de pe actele încheiate, spre a lua măsuri de retragerea cărților de recunoaștere la toți paznicii publici, cari nu vor poseda permisele legale de vânătoare.

p. Director General (ss), *Rusescu*.

Șeful Serviciului (ss), *Ion Nițeanu*.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Direcțiunea Vânătoarei
No. 20801/929

BUPLICAȚIUNE

Prin Decizia Ministerială No. 80541/928, s'a dispus ca vânătoarea dropiilor să fie permisă numai cu armă cu glonț.

Contravenienții vor fi pedepsiți conform art. 89 din legea vânătoarei.

p. Ministru (ss), *Anton Pădureanu*.

p. Director General (ss), *Ion Nițeanu*.

Administrația fondului bisericesc
ort. rom. al Bucovinei
Serv. Plantațiunilor
No. 16213/929

PUBLICAȚIUNE

În ziua de 9 Aprilie 929, orele 12, se va ține licitație publică prin oferte scrise și închise conform legii în vigoare, pentru arendarea vânătoarei în ocoalele silvice: Argel, Fălcău, Gura-Humorului, Iacoben și Marginea pe timp de 12 ani, începând dela 1 Mai 1929. Informațiuni detaliate se pot primi dela Administrația de mai jos, la care se poate vedea și caetul de sarcini.

Cheltuelile de publicație în care a apărut publicațiunea însoțită de numărul revistei, se vor achita în comptul d-voastre.

Administrația fondului bisericesc ort. rom. al Bucovinei din Cernăuți.

Administrator (ss), *Indescifrabil*.

Referent (ss), *Losert*.

¹⁾ A nu se confundă cu brigadierii de vânătoare aflători în serviciul unui patron, care îi autoriză de a vâna pe teritoriul său. (N. R.).

Primăria Comunei Sâi
Notariatul Homorodul de Jos
Jud. Satu Mare
No. 66/929

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că terenul de vânat al comunei Sâi, cca 2800 jughere se va arenda în ziua de 26 Aprilie 1929, ora 10 la primăria comunei Sâi pe timp de 10 ani succesivi cu începere dela 1 Maiu 1929. Prețul de strigare 50 bani după fiecare jugher.

Vadiu egal cu prețul de strigare. Numai acei concurenți pot licita care posedă autorizațiunea Ministerului de Domenii, prescrisă de legea pentru protecția vânatului, și care trebuie prezentată la licitație. Condițiunile speciale mai detaliate se pot vedea la biroul notarial din Homorod de Jos între orele oficiale.

~ ~ ~

Primăria Comunei Vlădeni
Plasa Țândărei
Jud. Ialomița
No. 424/929

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu ordinul d-lui Pretor al plășii Țândărei No. 881 din 1929, urmat după al d-lui prefect al județului Ialomița No. 3921 din 1929 subsemnatul Ion C. Anghel președintele Comisiei Interimare din comuna Vlădeni județul Ialomița, public spre cunoștința generală a amatorilor, că în ziua de 21 Aprilie 1929, orele 4 p. m. se va ține licitație publică cu oferte închise, în oficiul primăriei acestei comuni, pentru arendarea dreptului de vânătoare, de pe proprietățile sătenilor din această comună, atât cele vechi, loturile noi cum și izlazul comunal, în suprafață totală de 2295 ha. Arendarea se face pe termen de 10 ani, începând dela facerea contractului.

Dreptul de vânătoare se va arenda, numai acelor persoane care îndeplinesc condițiunile prevăzute de lege, fiind excluse persoanele prevăzute de art. 42 din legea pentru protecția vânatului.

Condițiunile de arendare sunt cele prevăzute în *Monitorul Oficial* No. 167 din 27 Octomvrie 1921 și No. 6 din 7 Aprilie 1922, modificat prin legea publicată în *Monit. Oficial* No. 12 din 1 Aprilie 1923, care se pot vedea în toate zilele de lucru la primărie.

Făcută azi 6 Martie 1929.

Președinte (ss), *Ion C. Anghel*

Notar, (ss) *Indescrifabil*.

~ ~ ~

Primăria Comunei Ștefan-Vodă
Jud. Ialomița
No. 298/929

PUBLICAȚIUNE

Noi președintele comisiei interimare al comunei Ștefan-Vodă, jud. Ialomița.

Având în vedere ord. No. 497/929 al d-lui Pretor al plășii Ciocănești, urmat după al d-lui Prefect al județului Ialomița și acesta urmat după al Ministerului de Agricultură și Domenii, Direcția Vânătoarei cu No. 8700/929, prin care ne face cunoscut că prin Decizia Ministerială No. 36641/929 nu s'a aprobat rezultatul licitației ce s'a ținut în ziua de 14 Octomvrie 1927, și în consecință cere a dispune scoaterea din nou la licitație pentru arendarea acestui teren, conformându-ne art. 9 din legea vânătoarei.

Publicăm spre cunoștința celor interesați că în ziua de 7 Aprilie orele 10 a. m., se va ține licitație publică în cancelaria acestei primării, pentru arendarea dreptului de vânat după terenul acestei comune în suprafață de 7708 pogoane, pe termen de 4 ani, care teren aparține micilor agricultori din această comună, și sunt intr'un singur teren comun.

Prețul din oficiu este de lei 4500 anual.

Doritorii de a concura vor fi însoțiți de garanția de 10% și se vor prezenta în sus arătata zi și oră.

Făcut azi 26 Febr. în com. Ștefan-Vodă.

Primăria

Primăria Comunei Tramiș
Jud. Sălaj
No. 110/929

PUBLICAȚIUNE

Terenul de vânat al comunei Tramiș se va arenda prin licitație publică pe 6 ani, dela 1 Ian. 1929.

Licitația se va ține la primăria comunei Tramiș în ziua de 15 Aprilie 1929, orele 9 dim.

Condițiunile de licitație se pot vedea la notariatul Someșguruslău. Tramiș, la 20 Febr. 1929, jud. Sălaj. Primăria

~ ~ ~

Primăria Comunei Pârjolteni
Jud. Lăpușna
No. 238/929

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că, potrivit dispozițiunilor art. 8, 9 și 10 din legea pentru protecția vânatului și art. 71—83 din legea contabilității publice, se va ține în ziua de 30 Aprilie 1929 orele 11 dim., în localul acestei primării o licitație publică prin oferte închise pentru arendarea terenului de vânat a acestei comune, în suprafață de 2394 ha. pe timp de 5 ani, cu începere dela data întocmirii contractului de arendare, cu prețul de lei 0,50 ha., dela care sumă, se va începe licitația.

Concurenții odată cu ofertele vor depune și garanția de 10%.

Numai acei concurenți vor fi admiși să concureze, cari vor posedă autorizațiunea prevăzută de art. 13 din legea vânătoarei.

Orice alte condițiuni sau informațiuni se pot vedea în orele de serviciu în cancelaria primăriei. Primăria

~ ~ ~

Primăria Comunei Zăbala
No. 70/929

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că termenul de licitație al terenului de vânătoare al comunei Zăbala din 16 Martie 1929 se amână pe ziua de 15 Aprilie 1929, la ora 9 dim., în biroul primăriei.

Condițiunile licitației rămâne tot cele vechi.

Zăbala, la 21 Februarie 1929.

Notar (ss), *Dr. Harmath Ignăție*. Primar (ss), *Ioan Oprea*.

~ ~ ~

Primăria Comunei Tihău
Plasa Jibou Jud. Sălaj
No. 76/1929 D. 14/7

PUBLICAȚIUNE

Terenul de vânat al comunei Tihău se va arenda prin licitație publică pe 10 ani de la 1 Ianuarie 1929.

Licitația se va ține la primăria comunei Tihău în ziua de 29 Aprilie 1929 orele 10, iar în caz de nereușire în ziua de 5 Maiu 1929 orele 10.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primăria comunei Tihău până în ziua licitațiunei.

Tihău 11 Februarie 1929.

Primăria

~ ~ ~

TABLOUL SUMELOR ÎNCASATE PENTRU «FONDUL MUZEULUI DE VÂNĂTOARE»

Numele și Pronumele donatorului	Localitatea	Suma
Caniuca Ioan	Repedea	500
Soc. de vânătoare «Valea Iza»	Dragomirești	200
Carol Merza, G. Knier, Csallner câte 20 lei	Sighet	60
Soc. de vânătoare «Diana» după 29 membrii câte 20 lei	Vișeu de Sus	580
Artur Glanzer	Ocna Sugătag	500
Grigore Vasile Holdiș	Iapa	100
Sighet, 24 Februarie 1929.	Total . . .	1940

Inspector (ss), *Aurel Dimu*

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale luni, pentru a putea apare în numărul luni viitoare al Revistei. Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

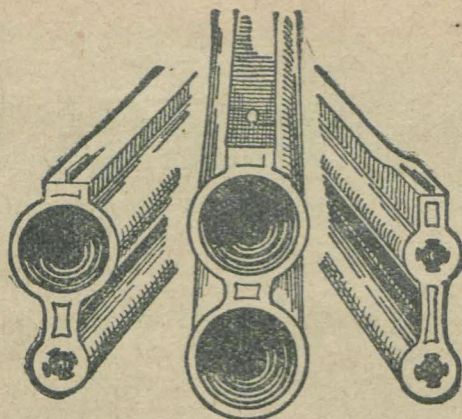

Gebrüder Merkel
Gendehre

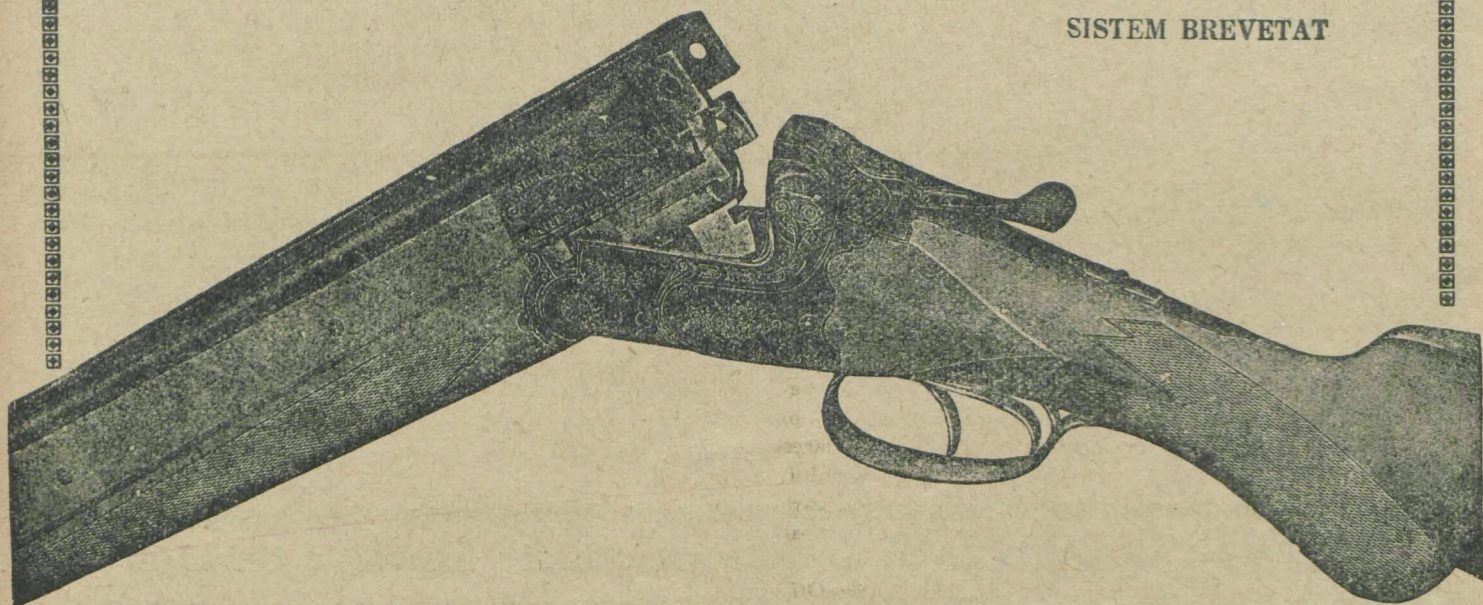
FONDATA ÎN 1893

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ ÎN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000
CAPITAL DE PLIN VĂRSAT LEI 50.000.000
FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67
ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Rezultate uimitoare!

Succes sigur!

::VULPI::

JDERI, DIHORI, NEVĂSTUICI, VIDRE

Puteți prinde ușor, atrăgându-le în capcană cu mirosul excelentului preparat «FÖRSTER GEHEIMNIS» (secretul forestierului).

Cărticică cu sfaturi practice și modul de întrebuințare, scrisă în limba germană, se alătură la fiecare comandă.

Expediția în provincie contra ramburs plus spese de ambalaj și de poștă. La comenzi mai mari rabat.

Adresați la reprezentantul general p. România:

LEON V. PROCA

Sibiu, Str. Dr. I. Măcelar No. 2, sau la «Uniune».

DE VÂNZARE

1) Un cățea de vânatoare, brac german, etate 3¹/₂ ani, complet dresată, ascultătoare, și docilă, aporțează tot felul de vânat inclusiv vulpi și pisici sălbatici, fără să strângă; intră în apă chiar iarna, caută și aporțează vânatul de baltă ucis; prețul 4000 lei.

2) Una carabină cu 5 focuri cal. 8 m/m. împreună cu 300 cartușe, se poate vedea la Uniunea Vânătorilor, Piața C. A. Rosetti 7. Prețul 3500 lei. A se adresa:

Colonel N. PETRESCU
Str. Progresului 55
T.-Severin

DE VÂNZARE

CĂINE BRAC GERMAN, BINE
DRESAT, ETATEA 3 ANI
PREȚUL DUPĂ INVOIALĂ

A se adresa:

BORIS MALIAROV
Brigadier de vânatoare,
com. Zelena, Hotin

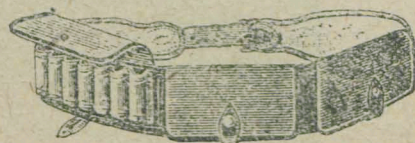
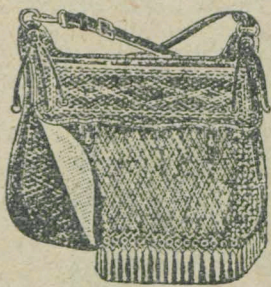
ATELIERUL DE CURELĂRIE IOAN TĂNĂSESCU

No. 75, CALEA VICTORIEI, No. 75

(IN CURTE, PESTE DRUM DE BISERICA ALBA)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânătoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânătoare, Cravașe împletite, Rucksacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Portbagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice

Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând cu mâna și din cel mai fin material.

LUCRU ARTISTIC ȘI CU PREȚURI ABSOLUT CONVENABILE.

NU CUMPĂRAȚI NIMIC ÎNAINTE DE A VIZITA ATELIERUL NOSTRU

NB. Membrii «Uniunii Generale a Vânătorilor din România» se bucură de o reducere de 10%.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Cartușele Rottweil cu tuburi roșii și negre încărcate cu pulbere fără fum sunt cele mai bune existente și se găsesc în toate calibrele.

Căptușeala de aluminiu este cea mai perfectă, amorsa sistem «GEVELOT» este cea mai bună.

Cartușele se vând atât încărcate complet, cât și fără alice, numai cu pulbere fără fum.

În afară de aceasta mai furnizăm tuburi de 65 și 70 mm. de toate calibrele pentru pulberea fără fum, marca «WOLFF». Arme Sauer și alte articole de vânătoare, avem întotdeauna în depozit.

Reprezentanța generală pentru România a cartușelor Rottweil-Waldmannsheil, Köln.

SZTRUHÁR și MANDEL
Carei, jud. Sălaj

Un Cadou Artistic
și distins este un

Serviciu de Porțelan

Rosenthal

::: CU MOTIVE DE VÂNĂTOARE :::

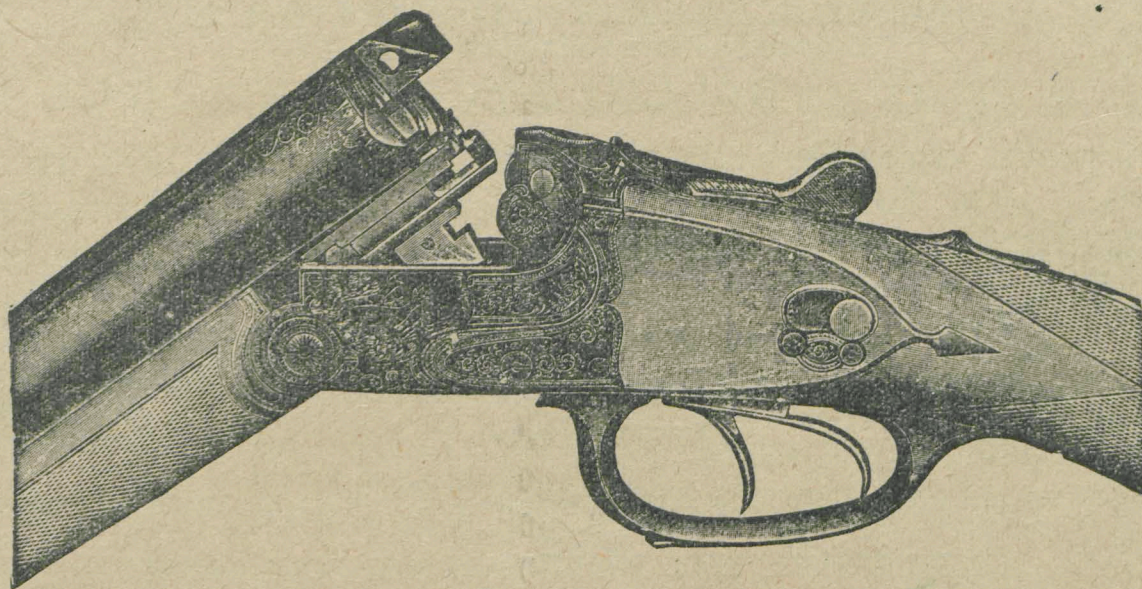
executat de cei mai renumiți artiști. De vânzare exclusiv pentru România Mare la S. A. R. pentru Porțelanuri

ROSENTHAL
BUCUREȘTI, Calea Victoriei No. 41.

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alică cu două țevi, sau cu una de alică și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără evector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și evector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără evector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚA SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ " 3.000 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.750 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

**ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)**

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceia, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIUREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI